

STRÁŽNÁ VĚŽ

jako zvěstovatel
Jehovova království

„I zvědít, že já jsem Jehova.“
Ezechiel 35:15.

„THE WATCHTOWER“ CZECH
MONTHLY, APRIL 1948

V PRAZE, 15. dubna 1948.

Ročník 69 (3)

Číslo 4

OBSAH:

	str.
Boží sluhové dobrého poselství -	51
Láska k bližnímu - - - - -	57
Zkušenosti z pole - - - - -	63

© W.T.B. & T.S.

„VY MI SVĚDKOVÉ JSTE, PRAVÍ JEHOVA, ŽE JÁ BŮH JSEM.“ Izaiáš 43:12

STRÁŽNÁ VĚŽ

Vydává jednou za měsíc: WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

Hlavní kancelář: 117 Adams Street-Brooklyn 1, N.Y., U.S.A.

Úředníci: N. H. Knorr, president, Grant Suiter, tajemník

Odbočka v Československu: Suchdol u Prahy, Kamýčká č. 684

„Synové pak tvoji všichni vyučování budou od Jehovy, a hojnost pokoje budou mít synové tvoji.“ — Izaiáš 54:13.

PÍSMO SVATÉ JASNĚ UČÍ:

JEHOVA je jediný pravý Bůh, jenž je od věčnosti do věčnosti. Je stvořitelem nebe i země a dárce života svých tvorů. Slovo neboli Logos byl počátkem jeho stvoření a zastupujícím dílovedoucím při stvoření všech ostatních věcí. Lucifer se vzbouřil proti Jehovovi a vyvolal tak spornou otázku jeho universální svrchovanosti.

BŮH stvořil zemi pro člověka a dokonalého člověka pro zem a dosadil jej na ni. Člověk poddal se nevěrnému Luciferovi neboli satanovi, přestoupil vědomě zákon Boží a byl odsouzen k smrti. Následkem Adamova hříchu jsou všichni lidé zrozeni jako hříšníci a bez práva na život.

LOGOS stal se člověkem. Tento člověk Ježíš vytrpěl smrt, aby opatřil výkupné pro poslušné lidi. Bůh vzkřísil Krista Ježíše k božskému stupni života a vyvýšil jej do nebe nade všechny ostatní tvory, přičemž ho veškerou mocí a autoritou jakožto hlavu nové hlavní organizace Boží.

JEHOVOVA HLAVNÍ ORGANISACE je theokracií, zvanou Sion. Kristus Ježíš je jejím nejvyšším úředníkem a spravedlivým králem nového světa. Věrní pomazaní následovníci Krista Ježíše jsou dětmi Siona, údy Jehovovy organizace. Jsou jeho svědky, jejichž povinností a předností jest vydávat svědectví pro svrchovanost Jehovovu a zvěstovati jeho záměr s lidstvem, jak je tento vyjádřen v bibli.

STARÝ SVĚT čili satanovo nepřerušované panství dospělo v roce 1914 ke svému konci a Ježíš, Kristus byl Jehovou

Tento časopis vychází též v četných jiných jazycích.

dosazen na trůn. Svrhl satana s nebe a nyní pokračuje v ospravedlnění jména Božího zřizováním „nové země“

OSVOBOZENÍ a požehnání lidstva může přijít jedině Jehovovým královstvím pod Kristem, jež nyní započalo. Příštím velikým aktem Páně je zničení satanovy organizace a úplné zavedení spravedlnosti na zemi. Pod panstvím tohoto království splní lidé dobré vůle, kteří přežijí Armageddon, božský příkaz naplnit zem spravedlivým pokolením, a mrtví v hrobech budou vzkříšeni, aby se jim dostalo příležitosti nabytí života na zemi.

POSLÁNÍ STRÁŽNÉ VĚŽE. Strážná Věž se vydává, aby dopomohla lidem poznati Jehovu Boha a jeho předsevzetí vyjádřené v bibli. Uveřejňuje biblická poučení, jež jsou obzvláště určena k užítku svědků Jehovových a všech lidí dobré vůle. Zavádí soustavné biblické studium pro své čtenáře. Společnost Strážná Věž vydává i jiné spisy jako pomůcky pro takovéto studium.

Strážná Věž přidržuje se přesně bible jako autority svých výkladů. Je naprosto nezávislá a oddělena od veškerého náboženství, ode všech stran a sekt a nebo jiných světských organizací. Zastává se plně a nesmlouvavě Jehovova království pod Kristem, jeho milovaným králem. Časopis není dogmatický, nýbrž naopak vybízí čtenáře, aby pečlivě a kriticky zkoumal jeho obsah ve světle Písma. Nepouští se do rozepří a v jeho sloupcích není místa pro rozebírání osobních záležitostí.

Zkušenosti z pole

Z DOMINIKÁNSKÉ REPUBLIKY:

„Ještě před dvěma lety byla pravda v Dominikánské republice naprosto neznámá. Dnes však není to nic nezvyklého, slyšíme-li lidi mluvit o svědčích Jehovových a o jejich díle. Setkal jsem se s dámou, kterou nechalo náboženství neuspokojenou. Když jsem ji navštívil, měla tolik otázek, že bylo nutno tyto napřed zodpovědět, než jsem mohl začít se studiem knihy. Za naší rozmluvy poznamenávala si každý biblický text a k němu krátké poznámky. Šlo o texty, jež souvisely s naukou o ‚trojjedinosti‘, o duši a o smrti. Ke konci debaty pravila: ‚Děkuji Jehovovi, že poslal své svědky do této země, a modlím se, aby ještě mnozí jiní poznali tuto pravdu tak jak ji znám dnes já.‘ Jelikož jsem viděl, jak rychle v oněch třech měsících

v pravdě pokročila, vybídl jsem ji, aby šla se mnou do služby. Když po návštěvě prvního domu viděla, jak jsem dával svědectví, tázala se, zda další svědectví smí dáti sama. Měl jsem velikou radost, když jsem slyšel, jak správně dávala svědectví, používajíc poznání, jehož nabyla v posledních třech měsících. Místo aby pak ona šla se mnou, byl jsem to já, jenž ji doprovázel při vydávání svědectví dům od domu. Při studiu *Strážné Věže* odpovídá na otázky rychle a vhodně, což prozrazuje dobrou přípravu. Četla vše, co vyšlo v jazyce španělském, i běžnou *Strážnou Věž* a *Probudte se!*; a ráda by četla ještě více. Je pouze jednou z četných osob v této zemi, kteří se radují z přednosti, že se smějí veseliti s lidem Jehovovým.“ - *Zvěstovatel*.

STUDIUM „STRÁŽNÉ VĚŽE“:

V týdnu po 23. květnu:	Boží sluhové dobrého poselství-	- - - - -	odst. 1-21
V týdnu po 30. květnu:	Boží sluhové dobrého poselství-	- - - - -	odst. 22-41
V týdnu po 6. červnu:	Láska k bližnímu	- - - - -	odst. 1-20
V týdnu po 16. červnu:	Láska k bližnímu	- - - - -	odst. 21-39

Boží sluhové dobrého poselství

„Jehova na nebesích utvrdil trůn svůj, a kralování jeho nade vším panuje. Dobrořečte Jehovovi všickni zástupové jeho, služebníci (sluhové; *Hejčl*) jeho, kteříž činíte vůli jeho.“ - Žalm 103:19, 21.

JEHOVA dodržel své vlastní stanovené časy a chvíle, když v roce 1914 po Kr. zřídil své království, aby obnovil své zvláštní panství nad naší zemí. V tomto roce skončilo „sedm let“ neb „sedmero časů“, jež Bůh stanovil pro přípuštění nepřerušného panství národů nad zemí, totiž oněch 2520 let, která začala v roce 607 př. Kr. pádem království judského v Jerusalemě. (Dan. 4:13, 20; Ezech. 21:30-32) Nyní přišel určený čas, kdy Jehova dal království nového světa spravedlnosti svému vyvolenému, jenž má právo vládnouti jako jeho zástupce a jenž je v proroctví označen jako „Syn člověka“. (Dan. 7:13, 14) To je dobré poselství, ba nejlepší poselství ve více než pěti tisících letech lidských dějin. Poukazuje na blízké uskutečnění Božího zaslíbení, podle něhož má semeno ženy Boží rozdrtití hlavu hada, přinésti vzdychajícímu lidstvu vysvobození a ospravedlniti jméno Jehovovo, panovníka nade všemi. (1. Mojž. 3:14, 15) Nyní, od roku 1914, přišel tedy čas, kdy mu mají dobrořečiti všickni jeho zástupové a zejména všickni sluhové Boží, kteří nyní chtějí činit vůli jeho na zemi. Dobrořečí mu tak, že oznamují slavná jeho díla a jeho chválu a doporučují jeho theokratické panství všem lidem dobré vůle, kteří milují spravedlnost.

2 Lidé, kteří mají sklon ke spravedlnosti a hladoví a žízňají po spravedlivém panství nad sjednoceným světem, měli by se rozhlédnouti, aby zjistili, kdo ve skutečnosti plní úkol sluhů neboli kazatelů Božích. Jsou to ti, kteří se prokáží předpověděnou způsobilostí: „Oslavujtež tě, Jehovo, všickni skutkové tvoji, a svaťi tvoji tobě dobrořečte! Slávu království tvého ať vypravují, a o síle tvé mluví, aby tak v známost uvedli synům lidským moc jeho a slávu i ozdoby království jeho.“ (Žalm 145:10-12) Jedině od takových pravých sluhů Boha Jehovy uslyší lidé, kteří hladoví po pravdě a spravedlnosti, ono poselství o království, jež je ochránil před zklamáním našeho kritického století.

3 Kdo jsou služebníky evangelia, pravými sluhými Božími? Tato otázka stala se zvlášť časovou, když národy křesťanstva se opásávaly k druhé světové válce. Rozhodování v této otázce bylo ve válkou rozvášněném světě přenecháno hlavně lidským soudům a správním úřadům. Mnozí z těch, kdo se honosivě tvářili jako sluhové Boží, byli osvobozeni od požadavků, jež kladla válka na bojující národy, kdežto na druhé straně tisíce jiných, o nichž Písmo svaté dosvědčuje, že jsou osvědčenými sluhými Božími, byly potírány; jejich pravé postavení bylo snižováno a přehlíženo a jejich práva na slušné a náležité výjimky byla popřena natolik, že byli dokonce vězněni. Svým věrným snášením všech těchto nespravedlností a vytrvalým pokračováním v díle kázání tak, jak jim to za daných okolností bylo

možno, podali však jen ještě silnější důkaz, že jsou vskutku sluhými Božími.

4 Dovoláváme-li se inspirovaného Písma svatého jakožto nadlidské autority, které přísluší poslední slovo v této věci, musíme přiznati, že věrný sluha Boží slouží tomu, jehož je služebníkem, totiž Bohu. (Řím. 6:16) Neslouží tomuto světu, protože služba a přátelství tohoto světa je u Jakuba 4:4 označeno jako přímé nepřátelství vůči Bohu. Neslouží národům tohoto světa, neslouží křesťanstvu ani politickým vládám tohoto světa. Nemohl by to činiti a zároveň podržeti postavení sluhý evangelia u Pána Boha, protože proroctví předpovědělo, že národové a jejich králové a vládcí se rozhněvají a budou zuřit, když Pán Bůh Všemohoucí ujme se své moci a začne panovati. Ti všichni ho nechválí a neděkují mu za to, že se chystá zavésti nový svět spravedlnosti pro „lidi dobré vůle“. - Zjev. 11:15-18.

5 Sluhou Božím nutně je ten, kdo stojí na Boží straně veliké sporné otázky universálního panství, to jest otázky: „Kdo bude vládnouti světu?“ Kazatelé v náboženských křesťanstva nejednají jako Boží služebníci, nýbrž vystupují jako páni nad prostým lidem a směšují se s politickými panovníky tohoto světa, v němž křesťanstvo hraje vůdčí úlohu. Jejich „cizoložné“ jednání s nepoctivými a nečistými mocemi tohoto světa usvědčuje ze lži jejich tvrzení, že jsou oficiálními zástupci Božími; nicméně domnívají se však, že jimi jsou nepochybně tak dlouho, dokud mají lidmi vytvořené a lidmi propůjčované tituly jako „doktor teologie“, „Důstojnost“, „papež“ a pod. Tak klamou sami sebe i masy lidstva.

6 České slovo *sluha* již samo o sobě obsahuje myšlenku služby, protože naznačuje podřízené místo sloužící osoby. V *anglické bibli* vyskytuje se v tomto významu často slovo *minister*. Je latinského původu a pochází od slova *minus* (méně) s komparativní koncovkou *ter*, podobně jako slovo *magister* neb *mistr* pochází od *magis* (více) s komparativní koncovkou *ter*. Původní hebrejské slovo bible, jež angličtina překládá zpravidla slovem *minister*, je právě tak dobře přeloženo též slovy „sluha“ nebo „služebník“, a to ukazuje skutečný úkol osoby v tomto postavení. V řeckých písmech bible zní předmětné slovo *diákonos*. Skládá se ze dvou

- 1) Proč mají od roku 1914 sluhové Boží Bohu dobrořečiti, a jak?
- 2) Proč měli by se lidé rozhlédnouti po těch, kteří plní úkol sluhů Božích?
- 3) Jak podali praví sluhové Boží ještě silnější důkaz své služby?
- 4) Komu slouží věrný sluha Boží a komu neslouží?
- 5) Co usvědčuje ze lži tvrzení náboženských duchovních, že oni jsou sluhými Božími?
- 6) Jak poukazuje slovo **minister** samotné na službu?

slov: *diá*, což znamená „skrz“, a *kónis* s významem „prach“, což poukazuje na někoho, jenž se zapráší běháním ve službě jiného.

7 Ministři krále Šalomouna, které královna ze Sábby tak velice obdivovala, byli vskutku jeho sluhy, kteří plnili určité jim přikázané veřejné neb úřední povinnosti. Obsluhovali krále a za tím účelem stáli před ním. (Viz 1. Královskou 10:5) Touto svou věrnou službou sloužili též Jehovovi Bohu, protože „tak dosedl Šalomoun na stoliči Jehovovu, aby byl králem místo Davida otce svého“, což naprosto nelze říci o králích a panovnících křesťanstva. (1. Paralip. 29:23) Levité, kteří radostně sloužili Aronovi, veleknězi Israele a bratru Mojžíšovu, byli prostě jeho *sluhy*; zároveň však byli sluhy Jehovy Boha, který dal Mojžíšovi příkaz: „Ty pak přijmi k sobě Arona bratra svého se syny jeho z prostředku synů Israelských, aby úřad kněžský konali přede mnou; Aron...“ (2. Mojž. 28:1) „Rozkaž přistoupení pokolení Lévi, a postav je před Aronem knězem, aby mu přisluhovali, a drželi stráž jeho, i stráž všeho množství před stánkem úmluvy k vykonávání služby příbytku.“ - 4. Mojž. 3:5-7.

ANDĚLÉ A LIDÉ

8 Největším oficiálním služebníkem nejvyššího Boha je jeho vlastní, prvorozený Syn, jeho jednozplazený potomek, známý nyní jako Kristus Ježíš. Zaujímá toto vyvýšené místo, protože je jednou z „mocností vyšších“ s Jehovou Bohem. Každá bohobojná duše měla by tudíž být poddána jemu stejně jako nejvyšší moci, Jehovovi Bohu, protože Bůh jej ordinoval k tomuto postavení. On je to, o němž psal apoštol Pavel k shromáždění křesťanů v Římě: „A chceš se nebáti mocnosti? Čiň dobré a budeš mít chválu z ní. Neboť jest služebníkem [*diákonos*] Božím tobě k dobrému. Čiňš-li však zlé, boj se, neboť ne nadarmo nosí meč; jest zajisté služebníkem Božím, mstitelem k (vyhlí) hněvu na toho, kdo páše zlé.“ (Řím. 13:1-4; *Sýkora*) Veliký ministr neboli sluha Ježíš Kristus má k dispozici zástupy andělů; avšak tito duchovní tvorové jsou především služebníky Jehovy Boha, „kterýž činí posly své duchy, služebníky své oheň plápolající“. (Žalm 104:4) Chtěje z bible dokázat, že Kristus je jednou z vyšších mocí a stojí nad svatými anděly, cituje apoštol tento verš, řka: „A o andělech zajisté dí: Kterýž činí anděly své duchy, a služebníky své plamen ohně; ale k Synu dí: Stolice tvá, ó Bože, (trůn tvůj jest Bůh; *Amer. standardní překlad*, pozn.) trvá na věky věků, berla pravosti jestiž berla království tvého.“ - Žid. 1:7, 8.

9 Bylo tedy na místě, že - když Ježíš byl pokřtěn a po čtyřicet dní odporoval ďáblovým pokušením - došlo k tomu, co se nám vypráví u Matouše 4:11: „Tedy opustil ho ďábel, a aj, andělé přistoupeni a sloužili jemu.“ (Též u Marka 1:13) Nepochybně přinesli hladovému Ježíšovi z rozkazu Božího potravu, když Ježíš se zdráhal použití záračné své síly sobecky k opatření této potravu, řka ďáblovi: „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.“ - Viz 1. Král. 19:5-8.

10 V době svého života jako člověk na zemi byl Kristus Ježíš příkladným sluhou Božím. Všichni ti, kteří chtějí být pravými služebníky Božími, musí nutně následovat jím daného příkladu. Ježíš prohlásil, že především přišel na zem - nikoli aby byl oslavován jako papež - nýbrž aby konal službu pro pravdu a spravedlnost. Svým následovníkům pravil: „Kdožkoli chtěl by mezi vámi býti velikým, budiž služebník váš! A kdož by koli mezi vámi chtěl býti první, budiž váš služebník; jako i Syn člověka nepřišel, aby jemu slou-

ženo bylo, ale aby on sloužil a aby dal život svůj na vykoupení za mnohé.“ (Mat. 20:26-28) Ježíš pečoval o své následovníky, kteří byli s ním v osobním styku, jako pečuje pastýř o své ovce, a jejich věčným zájmem sloužil a hájil je až do své mučednické smrti. Aby splnil proroctví, omezil svou bezprostřední službu téměř výlučně na obřezané Židy domu israelského. Řekl: „Nejsem poslán než k ovčím zahynulým z domu Izraelského.“ (Mat. 15:24) Tito obřezaní Israelité byli přirozenými potomky otců Abrahama, Izáka a Jákoba, jimž Jehova Bůh slíbil požehnání. Mysle na tyto věci, pravil apoštol Pavel: „Neboť tvrdím, že Kristus se stal služebníkem obřezaných na důkaz Boží pravdivosti, aby stvrdil sliby dané praotcům, a také aby pohané velebili Boha pro jeho milosrdenství.“ - Řím. 15:8, 9; *Žilka*.

11 Tak dostalo se obřezaným Israelitům prvních požehnání pozemské služby Ježíšovy; avšak Ježíš byl především sluhou Božím. Jak to? Protože kázal evangelium čili dobré poselství o království Božím, k čemuž jej pomazal Bůh svým duchem. Uvedl proroctví Izaiáše 61:1, 2, řka: „Duch Pána Jehovy jest nade mnou, protože mne pomazal Jehova, abych zvěstoval chudým evangelium; poslal mne... vyhlásit rok milosti Jehovovy.“ (*Slov. b.*; viz Luk. 4:17-21) Za pomoci ducha Božího konal Ježíš věrně určenou mu službu a prokázal se tak jako sluha evangelia Božího. Nedbál politiky, obchodování nebo militarismu, ale čteme o něm, že „chodil po městech a po městečkách, káže a zvěstuje království Boží, a dvanácte s ním, i ženy některé, ... kteréž posluhovaly jemu ze státek svých.“ (Luk. 8:1-3) Kázal evangelium za naprosté neutrality vůči politickým sporům tohoto světa, nezůstal však ušetřen pronásledování, ale jeho náboženští protivníci dali jej přibít na kmen s touto obžalobou: „Tohoto jsme našli, an převrací lid a brání daně dávatí cisaři, pravě se býti Kristem králem. ... bouří lid, uče po všem Judstvu, počav od Galileje až sem.“ (Luk. 23:1, 2, 5) Svým vytrvalým a nekompromisním kázáním evangelia přes všechna utrpení až do smrti dal Ježíš zvěstovatelům evangelia pravý příklad.

JAK SE STÁTI SLUHOU BOŽÍM?

12 Jak se může člověk stát sluhou Božího evangelia, napodobuje jeho Syna Ježíše Krista? Náboženští duchovní křesťanstva odvěti: „Tím, že je ordinován duchovenstvem čili uznán a schválen jejich náboženskou organizací.“ To však nelze říci o Ježíši Kristu, jenž nebyl ani schválen ani ordinován duchovenstvem neb náboženským systémem své doby. Žádný člověk ho neordinoval, ani Jan, syn kněze Zachariáše, jenž ho křtil v Jordánu. Nenarodil se z kněžské rodiny Aronovy nebo z pokolení Lévi, zasněžil se však Bohu, řka: „Aj, jduť, (jakož v knihách psáno jest o mně) abych činil, ó Bože, vůli tvou.“ (Žid. 10:7; Žalm 40:7, 8) Aby veřejným vyznáním ukázal, že se tak zasněžil konati vůli Boží, jak je tato vyložena v knihách neboli v bibli, trval Ježíš na tom, aby Jan jej pokřtil. Nato ordinoval jeho Otec, Jehova Bůh, Ježíše za svého služebníka evangelia, vyliv na něho svého ducha slovy: „Ty jsi můj Syn, milovaný! Na tebe položil jsem

- 7) Čím byli ministři krále Šalomouna a kněze Arona?
- 8) Kdo je hlavním sluhou Božím? Proč je vyšší než jiní duchovní tvorové?
- 9) Jak se tedy chovali andělé vhodně vůči Ježíšovi po jeho pokušení?
- 10) Nakolik byl Ježíš na zemi příkladným sluhou Božím?
- 11) Jak byl především sluhou Božím, čeho však nezůstal ušetřen?
- 12) Jak se stal Ježíš Božím ordinovaným sluhou evangelia?

pečet svého schválení.“ (Mar. 1:11; *Moulton's Prol.*, angl.) Nato prohlásil duchem pomazaný Ježíš, že Bůh jej poslal kázat evangelium. Káže Boží království, činil vůli Boží, kterou přišel konati, a tak *sloužil* Bohu.

13 Ježíš měl tedy nejdůležitější a nejpotřebnější ordinaci, ordinaci nejvyššího Boha, a proto se nemusel obracet k theologickým školám židovského náboženství své doby, které řídil Gamaliel neb jiní vynikající rabíni. Bylo o něm dobře známo, že se nestaral, ba že odmítal navštěvovati takovéto uznané theologické ústavy, neboť je psáno: „Vstoupil Ježíš do chrámu a učil. I divili se Židé, řkouce: Kterak tento Písmo umí, neučív se?“ Nepotřeboval tedy učiti nauce člověka, ale nauce toho, jenž ho ordinoval; proto pravil Ježíš: „Mé učení není mé, ale toho, jenž mne poslal.“ (Jan 7:14 až 16) Když Ježíš nestudoval v theologických školách náboženských, kde a kdy tedy studoval jinak? Nuže, studoval doma do svých třiceti let, dokud ještě byl tesařem, a pak též v oněch čtyřiceti dnech postu na poušti, když již byl pokřtěn ve vodě a pomazán duchem Božím.

14 Jak se stali Petr a Jan Božími sluhy evangelia? I o nich dobře se vědělo, že nenavštěvovali náboženských theologických škol, ale do nedávna rybařili na jezeře galilejském. Jejich mluva prozrazovala, že šlo o muže neučené, a o jejich výsledku před theologicky školenými členy nejvyššího židovského soudu čteme: „I vidouce takovou udatnost a smělost v mluvení Petrovu a Janovu, a sledavše, že jsou lidé neučení a prosí, divili se a poznali je, že s Ježíšem bývali.“ (Sk. ap. 4:13) Přes to však byli Petr a Jan ordinovanými sluhy evangelia Božího, kdežto oni učení a vzdělaní zákoníci jimi nebyli.

15 Jak se jimi stali Petr a Jan? Takto: Slyšeli Jana Křtitele kázat pokání vůči Jehovovi Bohu; litovali, byli pokřtěni Janovým křtem určeným pro Židy a stali se Janovým učedníky. Jan je představil pokřtěnému a pomazanému Ježíši, vracejícímu se po čtyřicetidenním pobytu v poušti. Ježíš na nich nežádal, aby šli do nějaké náboženské theologické školy, ale vyzval je, aby ho následovali a zůstali v jeho společnosti. Učil je pravému učení, ukázal jim, jak třeba sloužiti Bohu, a poskytl jim praktický výcvik v kázání pravého evangelia. (Jan 1:35-52; 2:1-12; Mat. 4:17-22) Jako jeho nebeský Otec vyslal Ježíše, aby kázal, tak i on poslal své učedníky kázat; řekl jim po svém zmrtvýchvstání: „Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. Protož jdouce, učte všechny národy (dělejte učedníky ze všech národů; *Amer. stand. př.*), křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, učíce je zachovávat všecko, což jsem kolí přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.“ - Matouš 28:18-20.

16 Deset dní po tom, co Ježíš vystoupil a vrátil se do nebe, ordinoval Jehova Bůh Petra a Jana i všechen ostatní věřící zbytek Židů úplně, vyliv na ně svého svatého ducha čili svou účinnou sílu, zatím co Židé slavili letnice. Kristus je hlavní sluha Boží, jemuž dal Bůh všechnu potřebnou moc na nebi i na zemi, a proto je ordinoval Jehova skrze Krista Ježíše, jejich vůdce a hlavu. Bůh jej použil k tomu, aby vylil svatého ducha neboli neviditelnou sílu na své učedníky. Proto pravil Petr, jenž byl o letnicích naplněn tímto duchem, k uzaslému zástupu: „Toho Ježíše vzkřísil Bůh, jehožto my všickni svědkové jsme. Protož pravící Boží jsa zvýšen, a vzav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, což vy nyní vidíte a slyšíte.“ (Sk. ap. 2:32, 33) Tak obdrželi ordinaci a moc býti Božími sluhy evangelia, jak jim to předpověděl Ježíš krátce před svým nanebevstoupením: „Budete pokřtě-

ni Duchem svatým za málo dnů potom. ... přijmete moc, až Duch svatý na vás přijde, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celé Judei i Samarii a až na konec země.“ (Sk. ap. 1:5, 8; *Žilka*) Jak vidět, nemají náboženské theologické školy a organisované náboženské společnosti nijaké účasti na pravoplatné ordinaci pravých sluhů evangelia Božího.

ORDINACE NIKOLI LIDMI

17 Avšak nebylo od té doby třeba apoštola Petra a jeho tak zvaných „následovníků“ k ordinaci jiných, aby se tito stali oficiálními sluhy Jehovými a zástupci jeho evangelia? Zpráva ve Skutcích apoštolů odpovídá: Nikoli! O letnicích bylo jich kromě Petra na 119, kteří obdrželi svatého ducha ordinace a to ne snad od Petra nebo skrze něho, nýbrž od Jehovy Boha skrze jeho oslaveného Syna Ježíše. Ti všichni kázali - tedy nejen Petr sám - protože moc svatého ducha je pudila. O zástupu, jenž je všechny slyšel kázati, čteme: „Zkormoucení jsou v srdci svém, a řekli ku Petrovi a k jiným apoštolům: Což máme činiti, muži bratří [nikoli jen: bratře Petře]?“ (Sk. ap. 2:4, 37) Zpráva nám dále praví, že po pokání a křtu „zůstávali v učení apoštolském [nikoli jen v učení Petrově], a v společnosti, a v lámání chleba a na modlitbách“ - Sk. ap. 2:42.

18 Pavel, dřívější pronásledovatel Šavel z Tarsu, nadhodil otázku pro argumentaci, řka: „Jsou oni Hebreové? Já také! Izraelští? Já také! Jsou potomci Abrahamovi? Já také! Jsou služebníci Kristovi?“ Na tuto poslední otázku odpověděl Pavel s přesvědčením: „Já jsem víc, já se svou hojnější námahou, s hojnějším vězením, s nesčítnými ranami, s častým nebezpečným smrti... Bůh a Otec Pána Ježíše - velebený na věky! - ví, že nelžu.“ (2. Kor. 11:22-31; *Žilka*) Nuže, byl-li Pavel kazatel a sluha Kristův, byl k tomu ordinován Petrem? Zaznamenaná fakta odpovídají rozhodným Nikoli! Pro pronásledování pracovali Petr a jeho spoluapoštolé v Jeruzalémě „v podzemí“, zatím co Pavel čili Šavel z Tarsu dlel v Damašku anebo poblíže, tedy vzdálen od Jerusalema přes 400 kilometrů, když litoval své cesty, obrátil se a byl ordinován za sluhu Kristova. V zázračném vidění zjevil se mu Pán Ježíš na cestě do Damašku, oslepil ho skvělým pohledem a přikázal mu, aby šel do Damašku, kde se dozví, co má činiti. Nato poslal Pán Ježíš učedníka Ananiáše v Damašku - tedy nikoli Petra - jenž řekl Šavlovi: „Saule, bratře, Pán Ježíš poslal mne, kterýž se ukázal tobě na cestě, po níž jsi šel, abys zrak přijal a naplněn byl Duchem svatým.“ - Sk. ap. 9:17.

19 Pavel nám vypráví, co mu Ananiáš jinak ještě řekl: „Bůh našich praotců tě předem určil, abys poznal jeho vůli, spatřil Spravedlivého a uslyšel z jeho úst hlas, poněvadž mu máš býti přede všemi lidmi svědkem toho, co jsi viděl a uslyšel. Proč nyní váháš? Vstaň, dej se pokřtiti, obmyj své hříchy a vzyvej jeho jméno.“ (Sk. ap. 22:14-16; *Žilka*) Povšimněme si, že Ananiáš řekl, že Bůh určil aneb ordinoval obráceného Šavla, aby se stal jeho sluhou a svědkem před všemi

13) Kde studoval Ježíš a nabyt tak znalostí pro tuto službu?

14) Co víme o školení Petra a Jana v jejich mládí?

15) Jak se jim dostávalo praktického výcviku pro službu?

16) Proč a jak byli plně ordinováni za sluhy evangelia?

17) Jak víme, bylo-li třeba Petra k ordinování jiných?

18) Jak došlo k tomu, že Pavel stal se služebníkem Kristovým?

19, 20) Která další zaznamenaná fakta ukazují, že ani Petr ani kterýkoli jiný člověk neordinoval Pavla za sluhu Božího?

lidmi. Bůh to byl, který jej skrze Spravedlivého, Ježíše Krista, naplnil svatým duchem a tak ho ordinoval. Šavel tedy nešel k Petrovi do Jerusalema pro svou ordinaci, a Petr neposlal snad Ananiáše jako tak zvaného „apoštolského delegáta“. Zpráva praví o obráceném a duchem naplněném Šavlovi: „Pobyl pak několik dní s učedníky, kteří byli v Damašku, a hned hlásal v synagogách [tedy mezi Židy, nikoli mezi pohany] Ježíše, že totiž on jest Syn Boží. Když pak minulo mnoho dní, uradili se Židé vespolek, že ho zabijí.“ (Sk. ap. 9:19, 20, 23; *Sýkora*) Teprve po třech letech kázání a činnosti jako sluha Boží odebral se Pavel jižně do Jerusalema a setkal se tam s apoštolem Petrem a Jakubem. (Sk. ap. 9:26-29) Chtěje ukázat, že se mu nedostalo lidské ordinace, pravil Pavel:

20 „Ale Bohu, jenž mě určil již před narozením a povolal svou milostí, se zlíbilo zjeviti ve mně svého Syna, abych evangelium o něm hlásal mezi pohany. Tu jsem se neobrátil hned na žádného člověka, ani jsem nešel do Jerusalema k těm, kteří byli apoštolové přede mnou, ale odešel jsem do Arabie a pak se vrátil do Damašku. Teprve po třech letech jsem se odebral do Jerusalema seznámit se s Kefou (Petrem; pozn.), ale pobyl jsem u něho jen čtrnáct dní. Jiného z apoštolů jsem ani neviděl, kromě Jakuba, bratra Páně. Co vám tu píši, hle, před tváří Boží prohlašuji, že nelžu. Potom po čtrnácti letech jsem se zas odebral do Jerusalema s Barnabášem a vzal jsem s sebou Tita.“ - Gal. 1:15-20; 2:1; *Žilka*.

21 V prvním listu, který Pavel psal v listu církvi, kterou založil v Tesalonice v Macedonii, uvádí „Timotea, bratra našeho a služebníka Božího“. (1. Tes. 3:2) Jak se stal Timoteus takovýmto sluhou, takže Pavel mohl psát Timoteovi samotnému a říci mu: „Toto předkládáje bratřím, budeš dobrý služebník Jezukristův.“? (1. Tim. 4:6) Stal se jím Timoteus tím, že ho ordinoval Pavel nebo některý jiný starší-bratr křesťanského shromáždění? Odpověď zní i po třetí: Nikoli! Avšak jak je tomu s tím, co řekl Pavel Timoteovi?: „Nezanedbávej daru, kterýž jest v tobě, jenž jest dán skrze proroctví se vzkládáním rukou starších.“ „[Rozněčuj] v sobě dar Boží, kterýž jest dán skrze vzkládání rukou mých.“ 1. Tim. 4:14; 2. Tim. 1:6) Co je s tím? Nuže, to se nevztahuje na ordinaci kazatele neb sluhy Božího. Týká se to „daru“, „daru Božího“, jenž byl dán zasvěceným věřícím, když apoštolé na ně vzkládali ruce. Byl to dar ducha, jímž se křesťanu, který ho obdržel, dostalo oné zázračné síly, kterou mohl prorokovati, mluvit cizím jazykem, vykládati anebo uzdravovati. Při své první misijní návštěvě v Lystře v Malé Asii setkal se Pavel s Eunikou, matkou Timoteovou, a s jeho babičkou Lois, které se staly učedníky Kristovými. Obě tyto ženy poučovaly mladého Timotea, protože jeho otec byl neobrácený Řek. Tam jmenovali Pavel a jeho misionářský druh Barnabáš „starší“ pro službu v odpovědných postaveních v církvi. - Sk. ap. 14:6-23.

22 Někdy čas po zvláštní poradě vedoucího sboru církve v Jerusalemu navštívil Pavel opět Lystru, tentokrát v doprovodu Síly. Mezitím ukázal se Timoteus jako velmi slibný křesťanský pracovník. Snad že některý z křesťanů, jenž měl dar proroctví, vyřkl předpověď o budoucí službě Timoteově jako „sluhy Božího“ anebo že „starší“ v Lystře, kteří zpozorovali pokroky Timoteovy, předem poslali Pavlovi zprávy (proroctví) o něm a doporučili ho jmenovati. Starší-bratři, kteří v Lystře zastávali úřad, nemohli sami Timoteovi poskytnouti jakýkoli „dar ducha“, jako to nemohl učinit evangelista Filip věřícím pokřtěným Samaritánům a jako onen muž, jenž kázal dvanácti

věřícím v Efezu křest Janův, nemohl jim poskytnouti „dar ducha“. Pavel však mohl tak učiniti. (Sk. ap. 8:12-18; 19:1-7) Když se tedy vrátil Pavel do Lystry, vložil své ruce obvyklým způsobem na Timotea, načež obdržel Timoteus od Boha „dar ducha“. Pravděpodobně spojili se starší s Pavlem při vložení rukou na Timotea anebo snad starší-bratři kladli ruce na Timotea, doporučující jej tak apoštolu Pavlovi, aby jej vzal v úvahu. Čteme: „Odebral se do ... Lystry. Tam byl jakýsi učedník jménem Timoteus, syn věřící židovské ženy a otce Řeka. Tomu vydávali dobré osvědčení bratří v Lystře a v Ikoniu [toto dobré osvědčení bylo pravděpodobně ono „proroctví“ na základě kterého byl Timoteovi propůjčen zvláštní dar]. Pavel chtěl, aby s ním šel na cesty.“ - Sk. ap. 16:1-3; *Žilka*.

23 Pro úlohu, kterou hrál ve spojení s vírou a službou Timoteovou, nazýval ho Pavel „vlastním synem u víře“ a pravil: „Totof přikázání poručím tobě, synu Timotee, totiž abys podle předešlých o tobě proroctví [aneb předpovědí, které byly před dávnem o tobě učiněny] bojoval v tom dobrý boj.“ (1. Tim. 1:2, 18) Smrtí apoštolů nutně skončilo propůjčování daru ducha skrze ně, jak to předpověděl Pavel v 1. Korintským 13:1-8. Proto s nimi přestal i obyčej vzkládání rukou. Jestliže tedy byly později na někoho vloženy ruce, pak to nejvýše znázorňovalo, že dotyčný byl určen k odpovědnému postavení nebo dílu, nikoli však ordinován jako „sluha Boží“. Takovéto symbolické vzkládání rukou nepropůjčilo „dar Boží“ neboli „dar ducha“.

24 Zůstává tedy jasné, že ordinaci za „sluhu Božího“ neprovádí člověk skrze člověka, nýbrž Jehova Bůh skrze Ježíše Krista, prvního svého sluhu. „I ustanovil (ordinoval; *angl. b.*) jich dvanácte, abys ním byli, aby je poslal kázati.“ (Mar. 3:14) Jako Boží sluha řekl Ježíš svým věrným služebníkům: „Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil a postavil (ordinoval; *angl. b.*), abyste šli a ovoce přinesli.“ (Jan 15:16) Ordinovali znamená prostě jmenovati, zařaditi nebo ustanoviti na místo služby a odpovědnosti. Jak vysvítá ze shora uvedených případů, je k ordinaci třeba věřiti v Jehovu Boha a v jeho ustanoveného krále a spasitele Ježíše Krista. Dále nutno tuto víru dokázati jako něco pro nás životně důležitého a to tím, že litujeme své dřívější, světské cesty, obrátíme se čili odvrátíme se od světa stojícího pod panstvím satanovým a plně a bezvýhradně oddáme se Bohu skrze spasitele Ježíše Krista, s pevným předsevzetím konati od té chvíle vůli Boží. Takto zasvěceného ordinoje Bůh za svého sluhu neb kazatele. Kdy? V době, kdy přijme jeho zasvěcení skrze Krista a ustanoví neb určí jej pak pro svou službu, to jest ke kázání evangelia spolu se všemi ostatními zasvěcenými. Tuto ordinaci neb toto ustanovení činí Bůh platným tím, že položí na zasvěceného svého ducha čili svou účinnou sílu.

25 Zasvěceného člověka, jehož Bůh vyvolil, aby byl s Kristem Ježíšem spojen v nebeském království, zplodí Bůh svým duchem, aby se stal duchovním jeho synem podobně jako Ježíš Kristus, a pokřtí ho svatým duchem čili pomáže ho. Jestliže Bůh přijme dnes do své služby člověka dobré vůle, jehož určí pro věčný život na naší zemi pod nebeským královstvím, pak na něho

21,22) a) Byl Timoteus ordinován Pavlem nebo „staršími“? b) Co způsobilo proroctví a vzkládání rukou pro Timotea?

23) Co působí aneb co znamená vzkládání rukou po době apoštolské?

24) Jakého postupu je třeba k ordinaci?

25) Jakou úlohu hraje svatý duch při ordinaci údů ostatku těla Kristova a jejich druhů dobré vůle?

položí Bůh svého ducha. To činí tak jako u věrných lidí v době před Kristem, včetně Jana Křtitele, o němž řekl anděl Gabriel: „Duchem svatým bude naplněn hned od života matky své.“ (Luk. 1:13-15) Duchem pomazaný Petr pravil o věrných před Kristem: „Duchem svatým jsouc unášení mluvili lidé z Boha.“ (2. Petra 1:21; *Žilka*) Dnes jsou tedy „sluhy Božími“ jak pomazaní údové křesťanského ostatku tak i jejich druhové, duchem naplnění, zasvěcení lidé dobré vůle. Mají svou ordinaci od Boha skrze Ježíše Krista, aby konali zvláštní službu, pro kterou jsou určeni: „A budeť kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům, a tehdy přijde skonání.“ - Mat. 24:14.

V JAKÉM VĚKU?

26 Jak starý musí býti ten, kdo se má státi ordinovaným „sluhou Božím“? Aronovi, pravnuku Léviho, bylo 83 let, když byl ordinován za Jehovova velekněze pro národ israelský. Jeho bratr Mojžíš byl ve věku 80 let, když byl zvláště ordinován nebo ustanoven za Jehovova proroka a prostředníka, jenž obzvláště předstíhoval Ježíše Krista. (2. Mojž. 7:7; 28:1-4) Ježíš však byl stár 30 let, když byl svatým duchem ordinován za velikého velekněze, proroka a prostředníka, kterého předstíhovali Aron a Mojžíš. (Luk. 3:21-23) Mužští levité, kteří sloužili ve stánku úmluvy jako Aronovi pomocníci, nastupovali svůj úřad ve 25 letech a setrvali v něm do 50 roku svého věku, načež konali dále službu poradní. (4. Mojž. 8:23-26) Levíta Samuel, syn Elkánův, byl však Bohu zvlášť zasvěcen již před svým narozením a do služby v stánku úmluvy byl zařazen hned jakmile byl odstaven od prsu své matky Anny.

27 Byl tento hoch skutečně v tak mladém věku sluhou Božím? Vyslechněte příslušnou zprávu: „I navrátil se Elkána do Ramaty, do domu svého, a pacholátko přísluhovalo Jehovovi při knězi Eli... Samuel pak přísluhoval před Jehovou, mládeneček, oděný jsa efodem lněným.“ A kapitola, jež pojednává o prvním jeho proroctví, začíná slovy: „Mládeneček pak Samuel přísluhoval Jehovovi při Eli.“ A po vyřízení proroctví praví se dále: „Rostl pak Samuel, a Jehova byl s ním, takže nedopustil padnouti žádnému jeho slovu na zem. Z čehož poznal veškeren Izrael od Dán až do Bersabé, že Samuel jest věrný prorok Jehovův.“ - 1. Sam. 2:11, 18; 3:1, 19, 20.

28 To byl arcí případ z doby před Kristem a jeho apoštoly; u Timotea však jde o případ po této době. V 1. Tesalonickém 3:1, 2 nazývá apoštol Pavel Timotea „služebníkem Božím“, řka: „Poněvadž jsme to již nemohli vydržeti, rozhodli jsme se zůstati sami v Athenách a poslali jsme Timotea, našeho bratra a služebníka Božího v práci pro evangelium Kristovo, aby vás utvrdil a povzbudil ve vaší víře.“ Když Pavel to psal, byl Timoteus ještě mladíkem, pravděpodobně ani ne dvacetiletým. Pavel psal tento dopis rok poté, co odešel z Lystry, vzav Timotea do své misijní služby s sebou. Když byl nucen opustiti Tesaloniku a pak i Berii, zanechal Silu a Timotea v Berii a odebral se sám do Athén. Za svého pobytu v Athénách, než odecestoval dále do Korintu, odkud psal pak svůj list, uvědomil Timotea v Berii, aby navštívil Tesaloniku a zjistil, jak se tam daří bratřím v pronásledování. Ve svém listu (1. Tes. 3:6) mluví o tom, že Timoteus nakonec přišel se zprávou do Korintu, a jak ho to potěšilo. (Sk. ap. 17:13-16; 18:1, 5) To stalo se v roce 50 po Kr. Po více než deseti letech, asi mezi rokem 60 a 64, nazývá Pavel Timotea stále ještě mladíkem, neboť mu tehdy psal: „Nižádný mladostí tvou nepohrdej.

ale buď příkladem věřících v řeči, v lásce, v duchu u víře, v čistotě!“ (1. Tim. 4:12) Případ Timoteův zřejmě dokazuje, že mladý muž nebo žena mohou i pod dvaceti lety býti ordinovanými „sluhy Božími“, aniž by museli navštěvovati theologický seminář.

ZENY

29 I ženy mohou býti „sluhy Božími“, ačkoli apoštol Pavel vydal organizační pokyn: „Žena ať se učí mlčíc, ve všeliké poddanosti! Neboť ženě nedopouštím učiti, ani vládnouti nad mužem, ale aby byla v mlčení.“ Tento pokyn Timoteovi vztahoval se však na ženy jako učitele uvnitř organisovaného shromáždění zasvěcených věřících. (1. Tim. 2:11, 12) To vysvítá z pokynů daných shromáždění v Korintu, kterému Pavel psal: „Bůh není Bohem zmatku, nýbrž Bohem míru. Jako v každé církvi svatých, ať i ve vašich církvích ženy mlčí; nedovoluje se jim mluvit, ale ať jsou podřízeny, jak i zákon praví... Jest hanba pro ženu mluvit [jako učitel] v církvi.“ - 1. Kor. 14:33-35; *Žilka*.

30 Nicméně ukázal apoštol, že ženy mohou býti kazateli evangelia a služebnicemi Božími. Jak pak? Pavel použil na křesťanskou ženu Fébu téhož výrazu (*diákonos*, což znamená sluha), kterého užíval sám na sebe, na Timotea i na Krista Ježíše. Cenchrea byl východní přístav někdejšího města Korintu; a z Korintu psal Pavel Římanům: „Neboť pravím, že Kristus Ježíš byl služebníkem [*diákonos*] obřízky pro Boží pravost, ...Poroučímť pak vám Fében, sestru naši, služebnici [*diákonos*] církve Cenchrenské, abyste jí přijali v Pánu, tak jakž sluší na svaté, a abyste jí pomocní byli, jestliže by vás v čem potřebovala. Neboť i ona mnohým hostem ochotně posluhovala, až i mně také. Pozdravte Priscilly a Akvily, pomocníků mých v Kristu Ježíši.“ - Řím. 15:8; 16:1-3.

31 Jako služebnice čili *diákonos* sloužila Féba snad podobným způsobem jako ženy, jež sloužily Ježíšovi. O tom, jak pomáhaly ženy Ježíšovi při jeho kazatelské službě, čteme: „Chodil po městech a po městečkách, káže a vzestuje království Boží, a dvanácte s ním, i ženy některé, kteréž byly uzdraveny od duchů zlých a od nemocí; Maria, jež slove Magdaléna, z nížto bylo sedm ďáblů vyšlo, a Johanna, manželka Chuzova, úředníka Herodesova, a Zuzanna, a jiné mnohé, kteréž posluhovaly jemu ze statků svých.“ - Luk. 8:1-3; Mat 27:55; Mar. 15:40, 41.

32 Stejně sloužila i Priscilla Pavlovi podobným způsobem; dělala však více než to, neboť Pavel praví o ní a o jejím muži Akvilovi: „... , kteréž pro můj život svých vlastních hrdel nasadili, jimžto ne já sám toliko děkuji, ale i všechny církve pohanské.“ Nato zmiňuje se Pavel o jiných ženách, řka: „Pozdravte Marie, kteráž mnoho práce měla s námi! Pozdravte Tryfény a Tryfózy, kteréž práci vedou v Pánu!“ (Řím. 16:4, 6, 12) Nepochybně znamenala služba oněch žen co služebnic Božích a služba Féby jako „služebnice církve“ Cenchrenské více než jen pomocné práce jako mytí, praní, příprava jídla a pod. pro mužské sluhy Boží. Zahrnovala ústní svědectví o království Božím

26) Jak staří byli Aron, Mojžíš a Ježíš, když byli ordinováni čili ustanoveni ke službě?

27) Co ukazuje, že Samuel byl sluhou Božím již jako mladý hoch?

28) Co ukazuje, že Timoteus byl při své ordinaci ještě útlým jinochem?

29) Jak mohou býti ženy, jimž není dovoleno učiti, přece býti ordinovány?

30) Jak ukázal Pavel, že ženy mohou býti „sluhy Božími“?

31) Jak asi sloužila Féba jako „služebnice církve“?

32) Co zahrnovala služba žen, o níž se zmiňuje Pavel?

mezi těmi, kteří byli mimo církev. Joelovo prorocství 2:28-32, o němž Petr prohlásil, že se začalo splňovati o letnicích, a jež se splňuje zejména nyní, od roku 1919 po Kr., citoval Petr takto: „A buďte v posledních dnech, (dí Bůh) vylejí z Ducha svého na všeliké tělo, a prorokovati budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidění vídali budou, a starci vaši sny míti budou. A zajisté na služebníky své a na služebnice své v těch dnech vylejí z Ducha svého, a budou prorokovati.“ (Sk. ap. 2:16-18) *Prorokovati* znamená zde veřejně vyvolávaní věci obsažené v prorocstvích Božího Slova, bible, ačkoli duchem Božím vylitým o letnicích dostalo se některým daru prorocství ve smyslu předpovídání.

33 O tomto posledním daru prorocství píše pravděpodobně Lukáš: „Druhého dne odebravše se (Pavel a my, kteříž jsme s ním byli; *Kralická b.*) přišli jsme do Cesareje, a vešedše do domu Filipa evangelisty, který byl jedním ze sedmi [o nichž je zmínka ve Skutcích apoštolů 6:5], zůstali jsme u něho. On měl čtyři dcery, panny, které prorokovaly.“ (Sk. ap. 21:8, 9; *Sýkora*) Určitě však prorokovaly ostatní ženy, jako Féba, Maria, Priscilla, Tryfóna a Tryfóna, v tom smyslu, že jiným, kteří ještě nepatřili k církvi, oznamovaly věci, jež byly obsaženy v Božích prorocstvích anebo které se děly ve splnění těchto prorocství. Takovými prorokováními byly v nejvyšším smyslu slova služebnicemi Božími. Je proto naprosto biblické, že dnes zasvěcené ženy, mladé i staré, panny i vdané, na nichž spočívá duch Boží a které jdou dům od domu, rozšiřující ústně i tiskovinami Boží poselství, jsou považovány a posuzovány jako „sluhové Boží“ a že se dle toho s nimi zachází. Odpovídá též Písmu, že všichni zasvěcení svědci Jehovovi dnešní doby, jak ženy tak muži, jsou považováni za Boží sluhové evangelia, že se s nimi dle toho zachází a že oni sami se jako takoví přiznávají a vyznávají.

SPOLEČNOST SLUHŮ BOŽÍCH

34 Ve svazku 8, rozsudek číslo 14 (opravený), jenž byl vydán tehdejší přednostou obvodní kanceláře Národního hlavního stanu (v USA), prohlašuje se pod záhlavím „Postavení svědků Jehovových jako sluhů Božích (kazatelů)“ toto: „Svědci Jehovovi činí si nárok na osvobození od výcviku, služby a od zařazení do třídy IV-D, a to jako řádně ordinovaní sluhové náboženství dle ... odstavce 622.44 předpisů o odvodech, druhé vydání, jež znějí takto: ... Odstavec 622.44: ... (b) Řádným „sluhou náboženství“ je ten, jenž obvykle káže a učí zásadám náboženství uznané církve, náboženské sekty neb náboženské organizace, jejíž je členem, aniž byl formálně ordinován jako sluha náboženství, a kterého dotyčná církev, sekta neb organizace uznává jako takového sluhu.“*

35 Povšimněte si posledních slov: „Kterého dotyčná církev, sekta neb organizace uznává jako takového sluhu.“ Svědci Jehovovi jsou plně zasvěcení nejvyššímu Bohu, jenž samojediný má jméno Jehova, a působí spolu s Watch Tower Bible and Tract Society jakožto nástrojem, kterého podle svého zalíbení užívá Bůh od zákonitého založení této společnosti v roce 1884. Tato společnost vždy uznávala všechny své stoupence, jak muže tak i ženy, kteří jsou zasvěcení Jehovovi Bohu skrze Krista Ježíše, jako sluhové Boží a jeho evangelia. Tak je pravidelně označuje ve své oficiální publikaci, ve „Strážné Věži“, jež začala vycházet v červenci 1879 [v anglickém jazyce]. O hlavním shromáždění takových zasvěcených, totiž o shromáždění

k památné večeři v Allegheny v Pensylvánii dne 3. dubna 1890, na němž bylo přítomno asi 75 osob bydlících mimo toto město, pravila „Strážná Věž“ (anglické vydání) z dubna 1890 v odstavci 5:

36 „Celkem bylo přítomno asi dvěšest sluhů Božích, neboť *všichni jsou sluhové Božími, kazateli pravdy*, jak s našeho hlediska tak i *se stanoviska Slova Božího*, které uznává za kněze, za údy královského kněžstva, všechny ty, kteří - ospravedlnění drahocennou krví - obětovali sebe jako živé oběti Bohu a jeho pravdě. Mezi těmito dvěma sty osob bylo jich několik, kteří dříve působili veřejně jako pastoři v různých lidských organizacích a byli uvyklí titulům jako „Důstojnost“ atd. Zde však stáli všichni kněží Boží na stejném stupni a uznávali se vzájemně jako *bratři* a Krista Ježíše jako hlavního kněze našeho řádu. Mezi těmito někdejšími „Důstojnostmi“ byli někteří, kteří dříve sloužili luteránům, presbyteriánům, Spojeným presbyteriánům, baptistům, metodistům, protestantským metodistům a „United Brethren“. Jak podivuhodné, že ti všichni se přiznávají pouze k oné jedné církvi, jejíž jména jsou zapsána v nebesích, a že mají jen jedno vyznání víry, Slovo Boží, jednoho pána a učitele, Ježíše Krista, jeden titul, bratří, a jeden svatý řád, královské kněžstvo...“

37 „Strážná Věž“ a zákonitá korporace, jejíž oficiálním orgánem časopis ten je, neodchýlily se do dnešního dne od tohoto postoje. Trvají na tom, že všichni ti, kteří jsou zasvěceni Jehovovi Bohu skrze Krista Ježíše a na něž položil Bůh svého ducha, jsou „sluhové Božími“, jak údové pomazaného ostatku tak i onen daleko větší počet lidí dobré vůle, kteří jsou „jinými ovcemi“, jež dobrý pastýř shromáždil do své ohrady. Nezapsaná společnost zasvěcených svědků Jehovových na celé zemi je skutečně společností ordinovaných „sluhů Božích“. Mate vás to jako to zmátlo tak mnohé soudce, odvodní komise, policejní úředníky a náboženské duchovní? Tázete se, jako se tázali oni: Jestliže všichni svědci Jehovovi jsou sluhové evangelia a není u nich třídy duchovních a třídy laiků, kde má pak každý takto ordinovaný sluha evangelia svou obec? Odpověď je velmi prostá.

38 Ptej se sám sebe: Kde měl Ježíš Kristus svou obec, on, jenž má titul „svědek věrný a pravý“? A kde byla obec jeho dvanácti apoštolů? Nikdo z nich nestavěl náboženských budov, neusazovali se v nich a neorganizovali obec, nad kterou by si hráli na duchovenstvo, na duchovní její pány a vládce. Byli snad proto méně sluhové Božími? Naprosto ne! Bůh položil svého ducha na ně jako na své pravé služebníky, a duchovenstvo náboženského onoho národa té doby vyšlo naprázdno, což dokazuje, že nebyli sluhové Božími, ale sluhové satana-ďábla. Kde tedy byla obec Ježíše Krista a dvanácti jeho apoštolů a sedmdesáti jiných evangelistů, které vyslal? Nuže, jejich obcí byli lidé se slyšícíma ušima ze všech ztracených „ovcí“ domu izraelského. K těmto ztraceným „ovcím“ byl poslán Ježíš, jenž naznačil, že ony jsou obcí jeho učedníků, řka: „Na cestu pohanů nechoďte, a do měst Samaritánských nevházejte! Ale raději jděte k ovčím zahynulým z domu Izraelského! Jdouce pak, kažte, řkouce: Že se přiblížilo království nebeské.“ (Mat. 10:5-7; Luk.

33) Jaké závěry z jejich prorokování vyvozujeme pro dnešní dobu?

34) Na jaké výjimečné postavení činili si svědci Jehovovi ve Spojených státech nárok za druhé světové války, a podle jakého rozhodnutí?

35) 36) a) Co uznávala společnost Strážná Věž, pokud jde o její zasvěcené stoupence? b) Jak to ukázala „Str. Věž“?

37) Jakou společností jsou svědci Jehovovi?

38) Kde byla obec Ježíšova a jeho apoštolů?

*) Viz „Consolation“ (angl.) čís. 611 ze 17. února 1943, str. 13-15.

10:1-5) Později, po svém zmrtvýchvstání, řekl Ježíš: „Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je.“ ...Aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy, počna od Jerusalema.“ (Mat. 28: 19; Luk. 24:47) Těmito slovy rozšířil Ježíš obec tak, aby pojala ve všech národech všechny lidi, kteří mají vnímavou mysl a lásku k pravdě.

39 Dnes tedy jsou obcí zasvěcených svědků Jehovových, této společnosti ordinovaných sluhů Božích, všichni lidé se slyšícíma ušima, k nimž Boží svědci jsou posláni, aby jim kázali evangelium, dobré poselství o zřízení království Božím. V jejich práci dům od domu stane se prah každých dveří, v nichž vykládají poselství o království, kazatelnu, a naslouchající obyvatelé domu jejich obcí neb její částí. Každý dům, v němž zavedou a pořádají soukromé biblické studium, stane se nesektářským shromaždištěm, kde členové jejich obce mohou se scházeti bez ohledu na dřívější své náboženské názory a spojení. Jaká to obec! Ne-toliko obec, které třeba kázat, nýbrž obec, z které mají být učiněni sluhové Boží, veliké množství sluhů Božích, kteří chválí Jehovu a jeho krále Krista Ježíše a slouží Bohu dnem i nocí v jeho chrámě. - Zjev. 7:9-15.

40 Nepřátelé svědků Jehovových, kteří jim závidí jejich postavení před Bohem, popírají, že by tito svědci byli „sluhy Božími“. Říkají, že svědci Jehovovi jsou podomními obchodníky s knihami, protože káží nejen ústně, ale i tiskovinami, rozšiřující knihy a brožury, obsahující tištěná kázání, které předávají lidem zdarma nebo za nepatrný příspěvek k úhradě vydávají za tisk a rozšiřování. Označují proto svědky Jehovovy za podomní obchodníky s knihami, snaží

se přiměti soudce, aby proti nim užili zákonů o podomním obchodování, pokoušejí se donutit je, aby si opatřili nákladnou živnostenskou licenci, a chtějí zdániti je i jejich spisy a tiskárny. Úmyslně přehlízejí zásadu vyslovenou apoštolem Pavlem: „Nevíte-li, že ti, kteří konají službu svatou, ze svatyně jedí. ... Tak i Pán nařídil hlasatelům evangelia, aby z evangelia byli živi.“ - 1. Kor. 9:13, 14: *Sýkora*.

41 Svědci Jehovovi budou se tedy nadále přiznávali k svému postavení „sluhů Božích“ v pravém smyslu tohoto slova, budou se ho zastávat a za ně bojovat. Podobně jako oni byl kdysi i Pavel obviněn, že je podvodníkem, protože si prý udělal z kázání obchod, aby ze své obce vytloukal zisky. Pavel však tvrdil, že je Božím sluhou a že je k tomu způsobilý. Rekl: „Kdo však je k tomu způsobilý? My nejsme z těch mnohých, kteří si ze Slova Božího dělají obchod (živnost; *Reinhardt*). Mluvíme naopak z čisté mysli, z Boha a před Bohem, v Kristu.“ (2. Kor. 2:16, 17; *Rösch*) Slovy apoštola Pavla, jenž nás vyzývá, abychom následovali jeho, jako on následoval Krista, neohroženě prohlašují svědci Jehovovi vůči těm, kteří je neprávem obviňují: „My *neobchodujeme* s poselstvím Božím; *nejsme podomními obchodníky*.“ Nedají se zastrašiti, jdou vpřed ve všech národech, překonávají rostoucí odpor, prokazujíce se tak jako praví sluhové Boží tím, že káží poselství o jeho království.

SVa z 15. října 1947.

39) Kdo je dnes obcí svědků Jehovových?

40) Do jaké třídy zařadí nepřátelé dnes neprávem svědky Jehovovy?

41) Zač bojují svědci Jehovovi nadále, podobně jako Pavel, a jaký mají toho praktický důkaz?

Láska k bližnímu

„Milovati budeš bližního svého jako sebe samého; jáť jsem Jehova.“ - 3. Mojž. 19:18.

Jehova dal svému vyvolenému lidu za stará pravidla, jehož zachováním mohli získati jeho zalíbení a zůstatí nadto pospolu jako spojený národ, jemuž se vedlo dobře. Jaké změny v lidské společnosti přivodilo by zachování tohoto pravidla dnes! Jak bylo by pozměnilo cestu Israelitů, jimž původně bylo dáno, kdyby ho byli dbali! Lidé tohoto světa nechávají toto dokonalé pravidlo bez povšimnutí, avšak v novém světě, který zaslíbil Jehova Bůh zříditi pro „lidi dobré vůle“, prosadí se toto pravidlo a bude plně v platnosti.

2 Někdejší národ israelský, jenž po čtyřicet let putoval do zaslíbené mu domoviny palestínské, skládal se po většině z lidí, kteří byli přirozenými Israelity. Mezi nimi dleli však též četní sprátelezi cizinci, kteří se báli Boha israelského jakožto pravého a živého Boha a byli ochotni uctívati ho a sloužiti mu v těsném spojení s přirozenými Israelity. Prodechnuti tímto přáním, sdíleli osudy národa israelského, aby mohli zůstatí u tohoto lidu, a proto opustili světské národy, které uctívaly démonské bohy. Chtěli býtí spojení s národem, který si vyvolil živý a pravý Bůh Jehova jako lid pro své předsevzetí. Když tudíž dal Jehova svému vyvolenému národu theokratické zákony, tu měl na zřeteli nejen přirozené Israelity, pocházející z Abrahama, Izáka a Jákoaba, nýbrž i ony bohobojné příchozí čili cizince. Jehova tedy neučil rasové nenávisť a národnímú náboženskému fanatismu, ale ukázal svému vyvolenému lidu svým zákonem spravedlivou zásadu lásky, jež se zakládá na společném uctívání a společné službě pro téhož Boha všech lidí. Uváděje

podrobně věci, které podle této zásady lásky nesmí člověk učiniti svému bližnímu - ať už tímto bližním je přirozený Israelita nebo bohobojný cizinec - pravil Jehova lidu israelskému skrze svého proroka Mojžíše:

3 „Nebudeš choditi na hrdlo bližnímu svému [chtěje prolévatí jeho krev]; jáť jsem Jehova. Nebudeš nenáviděti bratra svého v srdci svém; svobodně potrestáš bližního svého, a nesneseš na něm hřichu [nechávaje ho mlčky hřešiti]. Nebudeš se mstíti, aniž držeti budeš hněvu proti synům lidu svého, ale milovati budeš bližního svého jako sebe samého; jáť jsem Jehova. ... Jestliže bude pohostinu u tebe příchozí [cizinec] v zemi vaší, nečiňte jemu křivdy. Jakožto jeden z doma zrozených vašich, tak bude vám příchozí, kterýž jest u vás pohostinu, a milovati ho budeš jako sebe samého; neboť i vy pohostinu jste byli v zemi Egyptské; jáť jsem Jehova Bůh váš.“ - 3. Mojž. 19:16-18, 33, 34.

4 Jako důvod, proč měli radostně uposlechnouti tohoto zákona lásky, vyzvedl Bůh důležitý fakt, že on, Jehova, je dárcem tohoto zákona a jejich Bohem, kterého musí milovati a jemuž se musí snažit zalíbiti se z celého srdce a z celé mysli, z celé duše a ze vší

1) Co by bylo mohlo způsobiti zachování Božího pravidla?

2, 3) Na koho měl Jehova Bůh ohled v zákonech, jež dal lidu israelskému, a co požadovalo jeho příkázání lásky podrobně?

4) Co mělo býtí důvodem k tomu, že poslouchali tohoto zákona lásky?

síly. Tento zákon byl dán Bohem a byl to tedy zákon theokratický.

5 Četní přirození Israelité, kteří stáli pod Jehovovým zákonem daným skrze Mojžíše, stali se po více než patnácti letech následovníky Ježíše Krista. Onen předpis lásky k bližnímu byl však pro ně stále ještě v platnosti, a to více než kdy předtím. Onen prorok, „Ježíš Nazaretský“, jak ho obvykle nazývali, dal jim svou vlastní osobou nejkrásnější příklad pravé lásky k bližnímu. Řekl: „To je můj příkaz, abyste milovali jeden druhého, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásky, než je ta, aby někdo položil svůj život (svou duši; poznámka) za své přátele. Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám prikazuji. (Jan 15:12-14; *Zilka*) Jelikož byli jeho přáteli a potřebovali ho, protože jako hříšníci od narození stáli pod Božím rozsudkem smrti, zemřel tento Ježíš Nazaretský za ně na mučednickém dřevě. To učinil, aby je vykoupil z hříchu a ze zatracení, aby se mohli těšiti z pozhnaní a z radosti věčného života v lepším světě.

6 Několik dní předtím než zemřel Ježíš na mučednickém kmeni jako největší mučedník Boží, přišel k němu židovský opisovatel Písma svatého s naléhavou otázkou. Jeden z učedníků Ježíšových nám o tom praví: „Tedy přistoupil k němu jeden ze zákoníků, slyšev je hádající se, a vida, že jim dobře odpověděl, otázal se ho, které by bylo přikázání první ze všech. A Ježíš odpověděl jemu, že první přikázání ze všech jest: Slyš, Israeli, Pán Bůh náš Pán jeden jest. Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí myslí své, i ze všech mocí svých. To jest první přikázání. Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Většího přikázání jiného nad tato není. I řekl jemu ten zákoník: Mistré, dobře jsi vpravdě pověděl. Neboť jeden jest Bůh, a není jiného kromě něho; a milovati ho ze všeho srdce, a ze vsí myslí, a ze vsí duše, i ze všech mocí, a milovati bližního svého jako sebe samého jest nadě všechny zápalý a oběti. A viděv Ježíš, že by moudře odpověděl, dí jemu: Nejsi daleko od království Božího.“ - Mar. 12:28-34.

7 Za žádných okolností nemohli by se tedy učedníci Krista Ježíše vzdáti této zásady lásky k bližnímu anebo od ní upustiti. Zásada onoho zákona byla skutečně přenesena z národa přirozených Israelitů na Jehovův nový národ duchovních Israelitů, jenž stojí pod jeho velikým prorokem Ježíšem Kristem. Ti Židé z doby Ježíšovy, kteří kráčeli v jeho slépějích, nebyli tedy nikdy sprostěni závazků onoho theokratického zákona. V pojednání o pravém křesťanském chování ukázal jeden z apoštolů Ježíšových zřetelně, že tato zásada lásky k bližnímu přešla z přirozeného Israele na nový národ duchovního Israele, když o tomto bodě praví: „Každý člověk nechť se podřizuje vrchnostenské moci.“ „Nebudte nikomu nic dlužni, kromě toho, že máte jeden druhého milovati. Neboť kdo miluje druhého, naplnil zákon. Vždyť příkazy „nesmilni, nezabíjej, nekraď, nežádej [co patří bližnímu tvému]“, a je-li ještě nějaký příkaz, všechny se shrnují v jeden: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Láska pak neubližuje bližnímu, jest tedy láska naplní zákona.“ - Řím. 13:1,8-10; *Zilka*.

8 Kdyby poddanost *vrchnostenským mocem* znamenala poddanost politickým mocem a vládám tohoto světa, jak jsou tyto nyní sloučeny v organizaci Spojených národů, jak mohli by praví křesťané zachovávat tento theokratický předpis lásky k bližnímu? Toto pravidlo nezištného sousedství mohou však praví křesťané věrně zachovávat i v tomto dvacátém století a v tomto „atomovém věku“, neboť „vrchnostenské mo-

ci“, jimž musí býti poddání, jsou ony, z nichž a skrze něž zákon ten přichází, totiž Jehova Bůh, jenž zákon ten dal, a Kristus Ježíš, skrze kterého zákon ten byl dán. Jestliže chceme býti poddání raději jim než lidem jako Hitler, Mussolini a jiní totalitní diktátoři a komandanti, kteří se domohou úřadu a moci, pak můžeme a budeme zachovávat tento předpis, jenž určuje naše pravé a prospěšné jednání oproti našim bližním.

JAKO SÁM SEBE

9 Bůh stvořitel zná člověka lépe nežli se zná člověk sám. Jehova Bůh znal své stvoření a rozuměl mu a dal skrze Mojžíše zákon, že Israelité mají milovati své bližní, včetně mezi nimi přebývajících cizinců, jako sami sebe. A když Ježíš, onen prorok větší Mojžíše, opakoval onen zákon lásky k bližnímu, ukázal, že i on znal člověka, ať už tento je dokonalý anebo pozbyl své dokonalosti. Proto čteme: „Ale Ježíš nesvěřil sebe samého jim, protože on znal všechny. Aniž potřeboval, aby jemu kdo svědectví vydával o člověku; neboť on věděl, co by bylo v člověku.“ (Jan 2:24, 25) Věděl, jak pracuje duch člověka, věděl, že člověk miluje sám sebe, ať už jde o Žida nebo křesťana nebo o kohokoliv jiného. Věděl, že člověk sám sebe živí a šatí a opatřuje přístřeším, protože sám sebe miluje. Nemluvil tedy proti lidské povaze, když řekl, že člověk miluje sám sebe a že druhé přikázání Boží požaduje, aby miloval stejnou měrou i svého bližního. Nikdy se nepokoušime vědomě a úmyslně uškoditi sami sobě a neměli bychom to činiti, neboť natolik milujeme sebe samých. To je zcela přirozené a samo o sobě správné.

10 Pozemský tvor, jenž uznává svého stvořitele a snaží se ho ctíti a jemu sloužiti, miluje přirozeně sám sebe takovou měrou, že chce žít, ba žít věčně, ne prostě jen pro sebe, nýbrž pro Boha, neboť věčný život mu poskytuje příležitost věčně chváliti Jehovu Boha, svého stvořitele. Takový tvor nyní rád žije, neboť životem, který dnes má, může v tomto světě vykonaliti něco, co ctí jméno Boží a činí je známým mezi těmi, kdož touží po věčném životě. Takový člověk miluje sám sebe tak velice, že se - je-li moudrý - zasvěťi Jehovovi Bohu skrze Krista Ježíše, našeho vykupitele, aby získal věčný život ve spravedlivém novém světě, jenž je nyní tak blízko. Chtějíc mu pomoci v jeho hledání nekonečného života v novém světě spravedlnosti, praví mu Slovo stvořitelovo: „Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni věčného života, k němuž i povolán jsi, a vyznals dobré vyznání před mnohými svědky.“ - 1. Tim. 6:12.

11 Za věrnost mezi lidmi stanovil Bůh věčný život nebeský u Ježíše Krista, v jeho království anebo věčný život na zemi, která bude v prvním tisíciletí nebeského panství Ježíše Krista přivedena k dokonalosti. Skrze Krista Bohu zasvěcení, jež činí Bůh údy pravé církve a jejichž hlavou je Kristus Ježíš, obdrží v odměnu za svou věrnost až do smrti věčný život v nebeském království v osobním společenství s králem Ježíšem Kristem. Jiní prokáží svou věrnost Jehovovi Bohu, ačkoli nejsou údy církve čili „těla Kristova“. Tito obdrží odměnou za svou neochvějnou oddanost Bohu dar věč-

5) Jak dal Ježíš nejlepší příklad lásky k bližnímu?

6) Jak zdůraznil Ježíš tento zákon lásky k bližnímu před zákoníkem?

7) Jak je ukázáno, na koho přešel tento zákon lásky?

8) Kterým vyšším mocem musíme býti poddání, abychom tento zákon zachovali?

9) Jak ukázali Bůh a Ježíš, že není nesprávné, milujeme-li sami sebe?

10) Jakou měrou miluje bohabojný tvor sám sebe?

11) O jaký věčný život mohou usilovati ti, kdož milují život?

ného živola na zemi, jež bude pod královstvím Kristovým učiněna dokonalou. Není to nic nespravedlivě sobeckého, jestliže se tvor snaží dosáhnouti takového věčného života, neboť Jehova Bůh jej dává skrze Ježíše Krista a to těm, kteří mají slyšící uši a vnímavá srdce, ba on je dokonce vyzývá, aby o takovýto život usilovali. Rozumí svým tvorům dosti dobře, aby věděl, že dobře smýšlející mezi nimi touží po takovém životě. Na zemi je dnes již jen ostatek těch, kdož jsou povoláni k nebeskému životu v království s Ježíšem Kristem a kteří oň usilují. Těch však, kteří touží po věčném životě v lidské dokonalosti na zemi, dnes počtem přibývá a oni vzrůstají ve veliký zástup, jehož přesný počet nám bible nezjevuje.

12 To bylo předpověděno ve vidění o budoucích věcech: „Potom jsem pohleděl, a hle, četný zástup, jehož nikdo nemohl sečísti, ze všech národů, kmenů, lidu a jazyků, stál před trůnem a před Beránkem [Ježíšem Kristem]; byli oděni bílými rouchy, v rukou palmy a volali mohutným hlasem: „Spása našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!“ (Zjev. 7:9,10; *Žilka*) Údové tohoto „velikého zástupu“ jsou dnešními druhy ostatku. Byli předstínění cizinci nebo přichozími dobré vůle, kteří sdíleli osud Israelitů a připojili se k nim v uctívání Boha Jehovy. Ježíš Kristus je označil jako své „jiné ovce“, které nejsou z téhož ovčince jako údové ostatku církve čili „těla Kristova“, protože ostatku kyne věčný život v nebesích, kdežto „jiné ovce“ „velikého zástupu“ mají před sebou věčný život v lidské dokonalosti na zemi. Ježíš, dobrý pastýř, řekl: „Život dávám za ovce. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést; uslyší můj hlas, a bude jedno stádo, jeden pastýř.“ (Jan 10:15,16; *Žilka*) Poselstvím o království, jež dává dnes zvěstovati svým věrným ostatkem všude na zemi, vytáhl dobrý pastýř Ježíš Kristus a hledá tyto „jiné ovce“ jako ztracené beránky a přivádí je k sobě, aby tak byl „jedním pastýřem“ nad nimi i nad ostatkem.

13 Jak je to s tvou nadějí na život, milý čtenáři? Přeješ si ovšem život sám pro sebe, neboť bez života nemohl by ses radovati z díla Božího a z opatření svého stvořitele. Chceš-li však život sám pro sebe, pak měl by sis podlé druhého velikého přikázání přát, aby i tvůj bližní dosáhl věčného života. Měl bys svého bližního stejně milovati a měl bys mu proto býti nápomocen, aby mohl i on získati Bohem skrze Krista opatřený život, po kterém toužíš ty sám. Chtít zničit sám sebe, není rozumné. Rozumné však je přát si život, ne proto že bychom měli nesmrtelný život již v sobě, ale protože poznání Boha a užívání jeho dobrotivých opatření dělá život hodným žití. Není tedy na tom nic nepravého nebo neslušně sobeckého, milujeme-li sami sebe tou měrou, že toužíme po šťastném bytí v Božím novém světě spravedlnosti, ať už je to na nebi anebo na zemi. Chceme-li toho však dosáhnouti, musíme poslouchati Božích přikázání a pokynů. Tak zachráníme sami sebe, to jest s Boží pomocí skrze Ježíše Krista působíme své vlastní spasení. Chápeme-li, co praví Slovo Boží o tom, co poskytuje nádherný nový svět, pak budeme pracovati, ba těžce pracovati, abychom se spasili; a v tom není nic nesprávného.

14 Milujeme sami sebe a chceme se zachrániti. Milujeme-li však svého bližního jako sami sebe, jak nám to nařizuje druhé Boží přikázání, pak nebudeme chtít dosáhnouti spasení pouze pro sebe, nýbrž pomůžeme i svému bližnímu, aby mohl získati Bohem poskytnuté spasení, protože víme, že spasení je určeno nejenom pro nás, ale i pro jiné. To je příčinou, proč

vycházejí svědci Jehovovi dnes vytrvale do pole a nesou všude dobré poselství o věčném spasení skrze Boží království. Nemohou podržeti toto dobré poselství pro sebe. Ba právě proto, že svědci Jehovovi zachovávají theokratický zákon a snaží se projevovati pravou lásku k svému bližnímu, vycházejí vždy znovu a znovu a procházejí své obvody, navštěvující v nich všechny své sousedy a poskytující jim příležitost obdržeti životodárné poselství o království.

PRAVÁ A BEZ POKRYTECTVÍ

15 Je snadné pro člověka v křesťanstvu zajít do náboženské budovy a tam spolu s jinými náboženstvími zpívati písně o lásce k Bohu. Je-li však takto opěvovaná láska upřímná a pravá, pak musí vyvinouti úsilí, aby se projevila. A jak se to může státi? Pravda ze psaného Slova Božího je velmi prostá: „Každý, kdo věří, že Ježíš jest Mesiáš [Kristus], je zplonen z Boha; a každý, kdo miluje svého otce, miluje i jeho děti. Po tom poznáváme, že milujeme děti Boží, milujeme-li Boha a plníme jeho příkazy. Neboť v tom jest láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká, protože všechno, co je zploneno z Boha, přemáhá svět; a to jest ona vítězná moc, jež přemohla svět: naše víra.“ (1. Jana 5:1-4; *Menge*) Milovati Boha znamená tudíž zachovávat druhé veliké přikázání, totiž milovati bližního jako sebe samého. Milujte nejen duchem zplonené děti Boží, jejichž nadějí je nebeské království, ale milujte i „jiné ovce“ „velikého zástupu“. Vítězná víra, jež triumfuje nad tímto zkaženým, umírajícím světem, zakládá se na pravém poznání Boha a jeho Krista. Pakliže tak milujeme své bližní a chceme, aby dosáhli života tím, že přemohou tento svět, musíme vyjít a sdílet s nimi životodárné poznání, jež nám poskytl Jehova Bůh skrze svou theokratickou organizaci pod Kristem, její hlavou. Jestliže takto jednáme, dokazujeme pravou lásku.

16 Uvedeme apoštolova slova z Římanům, kapitola dvanáctá, počínaje veršem 9 a rozebereme je: „Láska bez pokrytectví!“ Tato láska není něčím od nás odděleným, co bychom mohli obléknouti a svléknouti jako šat, kdykoli se nám to hodí. Naše láska, naše nezištná oddanost Jehovovi a jeho zasvěcenému lidu musí býti opravdová a nelíčená a stálá po všechny dny našeho života. Nesmí na ni býti nic pokryteckého: nelze tvrdit a předstírat, že milujeme Boha, a zároveň závidět bližnímu, pohrdat jím, nepřát mu a nenávidět ho. Pravou lásku nenajdeme v tomto světě. Nenajdeme ji v křesťanstvu, jež vládne tímto světem a připraví války. Najdeme ji mezi těmi, kdož jsou Bohu plně zasvěceni a snaží se dokázati svou lásku k němu a k jeho lidu tím, že zachovávají jeho přikázání. K takovým praví apoštol dále: „Mějte v ošklivosti zlo, lněte k dobrému.“ Nemůžeme míti sympatií k tomu, co je zlé, i kdyby se toho dopouštěli ti, kdož jsou nám milí a blízcí tělesnými svazky rodinnými anebo úzkým společenstvím. Co je nepravé, zůstane nepravým, a my nechceme míti s tím nic společného. Jak satan sám, „bůh tohoto světa“, tak i jeho viditelná a neviditelná organizace jsou nepravé a zlé, a my je nemůžeme milovati ani je podporovati. Podporujeme organizaci Boží. Stojíme na její straně, protože ona

12) Čím byli údové „velikého zástupu“ předstínění?

13) V čem měli bychom svému bližnímu býti nápomocni, chceme-li projevit svou lásku k němu?

14) Proč tedy chodí a káží svědci Jehovovi tak vytrvale?

15) Jak dokážeme, že naše láska je pravá a nepokrytecká?

16) Na koho se vztahuje naše pravá láska? co však musíme nenáviděti?

je teokratická a pravá. Slovo Boží, jež řídí tuto organizaci, je pravé a vede nás v pravém díle pravou cestou. Chceme svým spoluslužebníkům a svým bližním láskyplně pomáhati, aby mohli zachovati Boží Slovo a jiným je oznamovati. - Řím. 12:9; *Zilka*.

17 „Milujte se vespolek srdečně bratrskou láskou, předstihujte se vzájemně v uctivosti, v horlivosti nebudte váhaví, v duchu buďte vroucí, služte Pánu.“ (Řím. 12:10, 11; *Zilka*) Těmito slovy se znovu vyzdvihuje láska, láska k bratrům. To se vztahuje na domácí víry, na ty, kteří se stali dětmi Božími tím, že se zasloužili Bohu vírou v Krista Ježíše, kteří tudíž jsou všichni bratři a sestry a tvoří jediné bratrstvo v Pánu. Tyto bratři měli bychom milovati se skutečnou srdečností, věrným duchem rodinným, vroucně si jich vážíce pro jejich dílo; měli bychom je uznati jako dítky téhož Otce na nebesích a na jejich konečném spasení měli bychom míti stejný zájem jako na spásu nás samotných. Milujeme-li bratrstvo s takovou vroucí srdečností a nejen citově, pak nám nebude zatěžko ctíti je a vážit si jich jako služebníků Božích. Horlivě se přičiníme, abychom jim v jejich službě pro Boha pomohli a s nimi spolupracovali, i když byli oni místo nás povýšeni k vyššímu služebnímu postavení v organizaci. Protože jsou zasvěceni našemu Bohu a zastupují teokratickou organizaci, s kterou jsou spojeni, neopomeneme prokazovati jim svou oddanost.

18 My sami jsme z celé duše oddáni Jehovovi a jeho organizaci. Mluvíme o ní a sloužíme jí s nadšením, jež je nakažlivé a strhuje naše sourozence, rozehřívá a oživuje je ve službě Páně. Není to oddanost dohasínající nebo téměř vychladlá, ale podněcovaná Božím duchem čili účinnou silou, jež působí v nás, zatím co se snažíme sloužiti Pánu Bohu. Sloužiti Pánu místo lidem nebo dáblům, je to nejdůležitější, co může tvor na naší zemi dělati. Je na místě, aby tak jednal tvor, jenž chápe a vyznává, že Pán Bůh jej vykoupil drahocenným lidským životem svého Syna Ježíše Krista a že nepatří více sám sobě anebo kterémukoli jinému člověku, nýbrž Pánu Bohu a jemu že je povinen sloužiti po celý svůj život. Bůh podrží ve svých službách ty, kteří mu slouží s láskou, a zachovává je pro další své účely. Proto nás apoštol pobízí: „služte Pánu“, neboť ví, že služba pro Pána, oznamování jeho ctností a velebení jeho království před jinými zaručuje každému loyálnímu služebníku Božimu jeho osobní spasení. Služba pro Pána Boha dnes, v této době obnovy, znamená rozšíření čistého uctívání Boha do všech částí země, aby jeho jméno a jeho teokratické panství přišlo ve známost a stalo se velikým mezi našimi bližními dobré vůle, od východu slunce až do jeho západu. Takováto služba oslavuje Pána Boha a vede nás k vytouženému životu v novém světě spravedlnosti.

◀ JAK SE OTEVŘENĚ PROJEVUJE

19 Naše láska k Bohu a k bližnímu musí se otevřeně projevit navenek praktickým způsobem. V témž listě Římanům (10:10) praví apoštol: „Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání se děje k spasení.“ Bible je rozšířena v četných různojazyčných překladech, a proto četly miliony lidí v celém křesťanstvu Slovo Boží a tudíž i tento verš. Říkají, že v bibli najdou zásady pravdy a spravedlnosti. Stamiliony z nich chodí do náboženských organizací v domnění, že jsou k tomu povinni; ve svých všedních zvyklostech a obyčejích a ve svém jednání s bližním jsou to zákonu dbalí, úctyhodní lidé, kteří se nikdy nedostanou do vězení. Ve své mysli neboli ve svém

srdci věří v jsoucnost Boha bible a v jsoucnost Kristovu. Jejich čistě vnitřní víra a přesvědčení, kterou nosí v srdci, nezaručuje jim však ještě spasení. Je-li někdo „dobrým“ člověkem dle mravního měřítko tohoto světa, nevede to ještě k životu. Ani pouhé přesvědčení v srdci, jež působí, že Bůh takovému člověku přičítá spravedlnost skrze Krista, nedovede spasiti. Víra musí býti živá, mluvící a mocná a musí povzbuzovati k činu. Musí býti živá a dosti silná, aby vedla k otevřenému vyznání, jež se činí odvážně před svědky v tomto světě; a toto vyznání musí jednati o Pánu, o Bohu spasení, a o jeho cestě, na které spasí lidi skrze Krista Ježíše.

20 Takovéto vyznání vede k spasení: „Ústy vyznání se děje k spasení.“ Nedej se klamat, jestliže ti jiní řeknou, že jsi nejlepším člověkem na zemi, anebo tím, že čteš bibli a jsi obeznámen s některými anebo i se všemi jejími knihami, kapitolami a verši, a že jim věříš. Což, jestliže věříš toliko srdcem anebo rozumem a nečiníš vyznání ústy před jinými, před svým bližním, kterého máš milovati? Bude ti chyběti to, co přispívá ke spasení, totiž vyznání ústy anebo jiným prostředkem vyjadřovacím, jenž je ve tvé moci. Co tedy tobě a nám všem zaručuje věčný život skrze Krista Ježíše v novém světě, je vyznání o království Božím před jinými, je chválení Jehovy, kázání dobrého poselství, dále pak užívání úst nebo sil k vyjadřování poučných myšlenek před jinými. To musíme rozhodně činiti.

21 Tvé studium bible je životně důležité; avšak po něm musí následovati vyznání. Timoteovi, jednomu ze zvláštních služebníků v církvi, psal apoštol Pavel, napomínaje ho, aby neustal v poučování jiných o Písmu svatém, to jest ve vyznávání: „Nikdo nepohrdej tvoji mladostí, nýbrž buď vzorem věřících ve slově, v obevování, v lásce, ve víře, v čistotě. Dokud nepřijdu, dbej předčítání (veřejného předčítání; *Amer. překl.*), povzbuzování, poučování.“ (1. Tim. 4:12, 13; *Sýkora*) Povšimněme si, že předčítání Písma svatého mělo se díti veřejně, zejména protože mnozí neměli v oněch dnech svého opisu Písma svatého podobně jako dnes, kdy je nedostatek papíru, tiskařských strojů a knih. Když Pavel psal k Timoteovi, měli nadto křesťané toliko hebrejská Písma. Když čteme dnes veřejně Písmo svaté, můžeme předčítati z celé bible, jak ze starých hebrejských Písem tak i z pozdějších Písem řeckých. Pavlova slova k Timoteovi byla nám zachována v oněch řeckých Písmech, abychom jich mohli my všichni, kteří dnes sloužíme Bohu, použítí sami na sebe, pokud se na nás hodí. „Nezanedbávej daru, který máš, jenž ti byl dán s předpovědí o tvém díle, když vzkládali starší ruce na tebe. Pěstuj tyto věci, věnuj se jim, takže každý uvidí tvůj pokrok. Buď bedliv na sebe i na to, čemu učíš. Setrvej ve své práci, neboť když tak činíš, spasíš jak sám sebe tak i ty, kteří ti popřejí sluchu.“ - 1. Tim. 4:14-16; *Amer. překl.*

22 Čím mohl si tedy Timoteus zajistiti spasení od Boha a zároveň býti jiným, svým bližním, nápomocen, aby se jim dostalo účasti na tomto společném spasení? Tím že veřejně předčítal z Písma, učil jeho smyslu, že kázal o království Božím a zůstal činným v díle Božím, že užíval svých úst k vyznávání. Takovým

17) Koho máme milovati s pravou srdečností, a jak?

18) Co nás podněcuje, abychom nyní sloužili Pánu, a jak mu sloužíme?

19) Čeho je ještě třeba kromě duchovního přesvědčení, abychom dosáhli spasení?

20) Jak mohli bychom sami sebe klamati v této životní otázce?

21, 22) Jak napomínal Pavel Timotea k vyznávání, a jak to měl Timoteus činiti?

jednáním projevil Timoteus především lásku k Jehovovi Bohu a též lásku k svému bližnímu a sám k sobě. Způsob, jak třeba zásadu lásky uplatnit, a cesta k spasení jsou dnes stejné jako tehdy. Dbejte jich tedy!

VIDITELNĚ SVÍTIT

23 Ježíš činil oboje: učil a dával též osobně příklad lásky k Bohu a k svému bližnímu. Věděl zajisté ještě lépe než jeho učedník Jan, že „Bůh jest světlo a tmy v něm nižádné není“. I sám Ježíš Kristus obdržel světlo z tohoto velikého božského zdroje světla. Zreadlil je ke slávě Boží a vrhal jeho paprsky zpět na jiné, aby i ti mohli s porozuměním kráčet v tomto světle. Právě proto mohl Ježíš na zemi říci: „Já jsem světlo světa. Kdož mne následuje, nebude choditi v temnostech, ale bude míti světlo života.“ (1. Jana 1:5 a Jan 8:12) Protože vyzařoval Ježíš světlo od Boha jasně zpět na své následovníky, byl nejen on světlem světa, ale učinil i je světly. Rekl: „Vy jste světlo světa. Nemůžef město na hoře ležící skryto býti. Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen; i svítí všechněm, kteříž jsou v domě. Tak světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.“ - Mat. 5:14-16.

24 Všichni, kteří vyznávají, že jsou následovníky Ježíšovými, mají rozkaz obrážeti světlo na své bližní a na všechny, kdož otevrou oči, aby viděli. Světlo to není odleskem naší vlastní slávy, našeho vlastního původu; není něčím, co by obracelo obdiv a chválu lidí k nám, co by lidi přimělo, aby šli za *námi*. Zde zmíněné světlo je osvícení ohledně Boha a jeho slavného předsevzetí pro blaho lidstva skrze našeho spasitele Ježíše. Tímto světlem jest oslavován Jehova Bůh a jeho syn Kristus Ježíš, tímto světlem stane se Bůh a jeho království pod Kristem jasně poznatelným pro ty, kdož otevrou oči porozumění tomuto světle. Jsi-li křesťanem, máš příkaz, abys tomuto světle dal svítiti. To znamená vychovatelskou práci, dílo osvícení zatmělých smyslů lidí v celku. Je to namáhavá práce, jež postupuje pomalu a vyžaduje trpělivost a vytrvalost; je to však dílo dobré, ba nejlepší, jež lze nyní vykonati. Čisté duchovní víra srdcem nestačí, je pouze začátkem. Poté musíš s osvěcujícím porozuměním a přesvědčením působiti, abys své duchovní světlo ze Slova Božího ukázal svým bližním, kteří se nalézají v temnotě. Ti pak uvidí dobré dílo, jež konáme. Uvidí je dokonce i naši nepřátelé, kteří se mu snad protíví a nesprávně vykládají jeho účel; učenliví lidé však, kteří hledají Boha, budou slaviti našeho Otce v nebesích a nikoli nás.

25 Budou Boha veřejně oslavovati. Slyšeli pravdu, kterou ty jsi jim mohl podat, a proto učiní totéž, co činiš ty, budou oslavovati Boha. To znamená, že se stanou služebníky Božími, služebníky evangelia světla, že se zasvětí Bohu skrze Krista a budou pak s vámi pokračovati v činnosti. Nehledě k tomu, jak veliká snad ještě bude viditelná organizace Boží, nehledě k tomu, kolik lidí se ještě spojí s jeho theokratickou organizací na zemi, budou všichni takoví ordinovanými služebníky evangelia, všichni budou nositeli světla, kteří slouží velikému Otci světla. Všichni musí mu obětovati službu, to znamená, že všichni musí mu sloužiti oním nezištným způsobem, jak On to nařizuje. Milují-li ho, nedají se nikým zadržeti od služby pro něho. A milují-li své bližní jako sami sebe, pak vykonají nezištně svůj podíl jako sluhové evangelia, oznamující jiným dobré poselství o Božím království. Takovým jednáním spasí jak sami sebe tak i jiné, kteří dbají jejích kázání. Tato skutečnost vede nás k zdravému závěru, že chválení Boha zaručuje naše spasení.

26 V celku tedy ukazuje Písmo svaté jasně a zjevně, že údové pravého lidu Božího nemohou se jako křesťané chovati pouze trpně, takže jsou prostě jen přívětiví, vlídní a milí ve věcech všedního života - v nichž lidé světlí jsou snadno vydráždění a nevrli - a že vyvinují, jak se tomu říká, „pěkný charakter“, jenž vzbuzuje obdiv. Nikoli, pravý, poslušný následovník Kristův musí býti pozitivně činný; nesmí obracet pozornost k osobně libivému, příjemnému chování, ale musí pro své bližní dáti svítit světlu, které ukazuje Boha a Ježíše Krista v jejich slávě a spasitelné moci. Světlo je dobré. Nechat je svítit pro jiné, je dobrý skutek; a jen tehdy, jestliže vyjdeš mezi lidi, kde mohou viděti dobro, které konáš, a mají z něho pozhnání, můžeš dáti svému světle svítit tak, že to některé lidi přiměje k oslavování Boha.

27 Jakmile Ježíš byl naplněn duchem Božím, šel a kázal jako světlo světa. Chceš-li náležeti k organizovanému lidu Božímu, jenž je nyní viditelným světlem světa, musíš i ty býti „v duchu vroucí“ a vyjítí mezi lid a svými ústy vyznávati před lidmi, aby byli osvíceni. To je dnes služba pro Pána Boha. „Služte Pánu“, praví apoštol, a nikoli: Služte Římské říši anebo národům, které náležely k této říši za doby apoštolovy. Neslužte také Pavlovi anebo kterémukoli jinému člověku, ať už je to služebník některé skupiny svědků Jehovových, služebník některé odbočky anebo president společnosti Watch Tower Bible and Tract Society. Služte Pánu jako jeho sluhové evangelia. Pak budete konati to, co je pravé a bezpečné, a budete míti vždy pozhnání shůry.

28 Uvedeme praktický příklad z dějin tohoto našeho století, nikoli abychom vyvyšovali tvory a sváděli je k pýše, ale abychom osvětlili správné jejich jednání zejména v době, kdy byli pod tlakem. O Německu a o ostatních zemích, do nichž vpadla vojska nacistického vůdce, jsme se v tomto časopise již zmínili. Nacisty pro německý lid vybraný vůdce rozpustil odbočku společnosti Strážná Věž v Německu, spálil literaturu a svědky Jehovovy zavřel do vězení a koncentračních táborů, aby rozbil jejich organizaci a odřízl je od jakéhokoliv spojení s ústřední kanceláří v Americe; nieméně ti to služebníci evangelia trvali na tom, že budou sloužiti Jehovovi Bohu, aniž by měli styky anebo spojení s presidentem Společnosti nebo se služebníkem její odbočky. Avšak i na východě zaplavili váleční spojenci nacistů některé země brutálním útokem. Před potměšilým útokem na Pearl Harbor na Havajích měla společnost Watch Tower na Filipínách odbočku, kde bylo několik bratří; 373 zvěstovatelé království bydlili tu a tam na oněch četných ostrovech. Nato vyslali japonští militaristé své hordy do země. Rychle strhli moc nade vším na sebe a rozptýlili naše sourozence. Rozbili tamější organizaci svědků Jehovových, zatklí její členy, i služebníka odbočky, jehož dopravili spolu s jinými do koncentračního tábora, a donutili ty, kteří zůstali na svobodě, k „podzemní“ činnosti, takže navenek nebyli poznatelní, pokračovali však ve své službě pro evangelium.

29 Co se nyní stalo s těmi všemi? Zastavili svou činnost pro nedostatek dalších pokynů, posadili se

23) Jak byl Ježíš „světlo světa“?

24) Co je světlo, jemuž musíme dáti svítiti, a jak to musíme dělat?

25) Jak oslavují Boha, a čím se stanou takovým způsobem?

26) Proč nesmějí údové lidu Božího zaujmouti trpné postavení ve svém životě jako křesťané?

27) Komu musíme sloužiti, jsouce naplněni duchem, a proč?

28, 29) a) Jaký obraz rozbití organizace poskytují nám události na východě? b) Nakolik jednali bratři správně?

nečinně a řekli: „Nemůžeme působiti jako sluhové evangelia, dokud nedostaneme určité organizační pokyny a dopisy od presidenta společnosti Strážná Věž, v nichž nám přesně řekne, co máme činiti v nynějších nebezpečných poměrech“? Nikoli; neptali se žádného člověka, co mají dělati. Byli sice rozptýleni v celé zemi a neměli žádné viditelné organizace více, jež by spojovala všechny skupiny lidu Božího; neměli odbočky se služebním na příkázaném mu místě; neměli tajného spojení s americkou korporací Watch Tower. Měli však psané Slovo, skrze které mluví Pán Bůh k těm, kteří mají slyšící uši, a k tomuto Slovu se utekli, ať už měli k dispozici jeho výtlisk anebo měli jeho nauky a pokyny vepsány do svých srdcí, aby se jich mohli dotázati. Když pak před více než dvěma lety přišel „V-J Day“, to jest den vítězství na východě, po němž následovalo osvobození vězňů na Filipínách, tu byl osvozen i služebník odbočky Společnosti a znovu se zařídil pro práci. Bylo vydáno svolání k činu, ke službě Bohu, nejen k oněm 373 zvěstovatelům, kteří tam byli již před válkou, nýbrž tehdy již k průměrnému počtu zvěstovatelů 1033.

30 V době, kdy oni předváleční zvěstovatelé byli rozptýleni a uvězněni a působili „pod zemí“, vzhlíželi přímo k Pánu a hledali radu v jeho Slově nebo v tom, čemu se z něho naučili. Přes obecné své souzení nepřestali svými ústy vyznávat před jinými, ale pokračovali v kázání, při čemž jednali opatrně jako hadi a neškodně jako holubice. Uposlechli toho, co jim Bůh skrze Krista Ježíše nařídil vykonati; a pro tuto statečnou poslušnost Boha a jeho krále Krista Ježíše poželhal jim Jehova a dal jim prospívat. Když se pak v dubnu 1947 zúčastnil president Společnosti národního shromáždění v Manile, tu se tam sešlo 2200 filipínských sourozenců a jeho veřejnou přednášku na téma „Radost všemu lidu“ vyslechlo 4200 osob. Koncem roku 1947 bylo na Filipínách více než 2700 zvěstovatelů království, a asi 5000 osob navštěvuje biblická studia, jež pořádají tito činní svědci Jehovovi. Vidíme tam tedy z doby světové války, vojenského útoku a okupace praktický příklad pro další slova Pavlova, jimiž nás napomíná, abychom milovali Boha a svého bližního: „Služte Pánu; radujte se z naděje, v utrpení buďte trpěliví, na modlitbě vytrvalí, sdílejte se o potřeby se svatými (ujměte se potřeb lidu Božího; *Amer. př.*), usilujte o pohostinnost.“ - Řím. 12:11-13; *Žilka*.

V ÚRAD USTANOVENÍ SLUHOVÉ

31 „Sdílejte se o potřeby se svatými.“ Osoby, jež jsou ustanoveny do postavení zvláštní odpovědnosti, takže mají ve shromáždění plnit zvláštní úkoly, mají výbornou příležitost a velikou přednost, ujmout se potřeb lidu Božího. Činí-li tak, projevují tím lásku k svým sourozencům, k bratrstvu. Kdo je v organizaci nějaké skupiny ustanoven služebním nad celkem, bude v lásce usilovati o to, aby byl dobrým služebním, dokud je v tomto úřadě. Podobně i ostatní ustanovení služebníci ve skupině, jako pomocný skupinový služebník, účetní služebník, skladový služebník, obvodový služebník, oznamovací služebník a služebník pro dodatečné návštěvy atd. Pohlíží-li každý na věc správně, nebude se nikdo z nich domnívat, že se nyní v tomto postavení může posadit a nepotřebuje ničeho dělat, ale pouze přijímat počty tohoto místa. Jak se dostal vůbec ten který služebník k příkázanému mu postavení? Jedině tak, že zprvu byl věrným zvěstovatelem království, jenž vykazoval náležitou zprávu o službě. Byl jedním z oněch tisíců, kteří zaujímají v Boží viditelné organizaci na zemi základní a nejdůle-

žitější postavení, postavení zvěstovatele království Božího. Kdyby nebylo skupin takovýchto zvěstovatelů Božího poselství, nebyli by jmenováni nebo ustanovováni žádní zvláštní služebníci. Nyní však jsou jmenováni k tomu, aby pečovali o organisovanou skupinu zvěstovatelů, aby tedy byli jejími služebníky a ne jejími pány.

32 Dostane-li se člověku odpovědného a přednostního postavení, vstoupí mu to někdy do hlavy, jak se říká. Případá si důležitým. Místo aby se choval jako služebník, vystupuje jako komandant. Domnívá se, že musí sourozencům, jejichž potřebám má sloužit dle svého ustanovení, přesně říci, co mají dělati, a že jim musí diktovati. Slovo Boží však přikazuje: „V lásce buďte jeden druhému otrokem.“ (Gal. 5:13) *Amer. př.*) „Kdo by chtěl mezi vámi býti prvním, buď vaším otrokem - jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužiti, nýbrž aby sloužil.“ (Mat. 20:27, 28; *Žilka*) Všichni k nějakému úřadu jmenovaní služebníci měli by tudíž býti otroky svých spoluzvěstovatelů, ať už jde o ředitele Společnosti, o služebníky odboček, krajské služebníky, služebníky bratří, služebníky Bethelu nebo misijního domova, o skupinové služebníky anebo jakékoliv jiné. Proto hodí se k jejich označení doslovný smysl českého překladu hebrejského nebo řeckého slova v bibli; oni mají býti tím, co říká toto slovo: skutečnými *služebníky* nebo *sluhy*. Avšak veškerou svou službu měli by konati jako Pánu Bohu. „Plňte své povinnosti ochotně a ze srdce jakožto Pánu a ne lidem, neboť víte, že každý, ať otrok, ať svobodný, dostane od Pána odměnu za své dobré chování.“ - Efezským 6:6-8; *Amer. překlad*.

33 Apoštol Petr měl právě toto na mysli, když psal presbyterům neboli starším-bratřím. Řka: „Páste stádo Boží, jež je vám svěřeno, a pečujte o ně, ne z donucení, ale rádi [dobrovolně], tak jak Bůh tomu chce; a ne z hanebné ziskuchtivosti, ale s radostí a láskou! Nehrejte si na pána v obcích, ale buďte vzorem stádcí.“ - 1. Petra 5:2, 3; *Storr*.

34 Není na místě hráti si na pána nebo na paní nad ovce v Boží organizaci. Má-li se úkolem pastýře pověřený za příliš důležitého, počne si snad myslit: „Nuže, nyní stal jsem se skladovým služebním“; a pak: „Teď jsem pomocným skupinovým služebním“; a konečně: „Nyní jsem skupinovým služebním, teď ale *jsem* něčím!“ Takové myšlenky vedou dotyčného k tomu, že si začne hrát na pána nad ovce Božími. Nemyslí by si, že se v organizaci vskutku něčím stal, protože zaujímá ve skupině zvláštní postavení dozorce, kdyby si uvědomil jedinou věc: že důležitým, podstatným postavením v organizaci ovcí Božích je postavení služebníka evangelia, postavení, jež mají *všechny* zasvěcené ovce Boží společně. Všichni jsou Božími *služebníky*. Skupinový služebník a ostatní ustanovení služebníci ve skupině byli postaveni na svá místa a ke svým úkolům právě proto, aby pomáhali všem těmto sluhům evangelia. Byli k tomu vybráni, protože do té doby vykazovali zprávu o službě, která je doporučovala, a proto jim bylo uloženo ještě více práce a zvláštní odpovědnost. Byli postaveni na svá místa, aby se ujali potřeb sluhů Božích. Nestalo se tak proto, aby se tím chlubil a honosil, ale aby pečovali o své

30) Jak projeví lásku k Bohu a k bližnímu, a v čem prospívali?

31) Na jakém podkladě a proč jsou ustanovováni služebníci ve skupinách?

32) Čím měli by ve skutečnosti býti takto jmenováni, a pro koho?

33, 34) Před čím varoval Petr pastýře? b) Nač měl by služebník myslit, aby nepokládal sám sebe za příliš důležitého?

spoluslužebníky. Milují-li tedy své bratří, své bližní, jako sami sebe, pak budou o ně pečovat stejně jako sami o sebe.

35 Slouží-li tito k nějakému úřadu v organizaci ustanovení služebníci správným způsobem, pak usilují o to, aby svým sourozencům usnadnili službu v poli, aby tam mohli konati svou bohoslužbu a „vznávati ústy“, což přinese spasení jim i jiným. Není jim uloženo, aby se chovali jako velitelé nebo soudcové. Měli by býti rozumní a pomáhati ochotně a ohleduplně, nakolik jim to dovolují dané jim pokyny. Dejme tomu, že jde o případ určité služebnice, sestry v Pánu. Ustanovený služebník neví snad ničeho o jejích soukromých poměrech. Nezná potíže a překážky, které jí třeba překonávati. Může býti, že ve své snaze pečovatí sama o své dítě a vychovatí je v kázni a napomínání Páně, má svázané ruce a zbývá jí navenek jen málo svobody. To má za následek, že tato sestra, tato služebnice Boží, může při upřímném svém snažení právě jen dvě hodiny za celý měsíc věnovat vnější službě ve svědeckém díle. Poslušně odevzdá svou zprávu ve skupinovém sále království, a ta dostane se nakonec do rukou skupinového služebníka. Ten snad pohlédne na zprávu a řekne: „Hm! Měla by vykonat daleko více. JÁ jí to řeknu!“ Při nejbližší příležitosti jí osloví a řekne: „Neplníš svou smlouvu s Pánem. Měla bys chodit více do pole. Zanedbáváš své přednosti!“

36 Proč jí má takovým způsobem plísnit? Proč nepomyslí na to, jak se Pán Ježíš Kristus zachoval k oné vdově, jež dala v obět Nejvyššímu pouze dva šarty, a co řekl Ježíš při té příležitosti? Ježíš byl plně spokojen a radoval se z oněch dvou šartů, neboť to bylo vše, co vdova měla, a znamenalo to pro ni více než pro bohaté veliké sumy, které dávali do chrámové pokladnice. (Mar. 12:41-44) Chudá vdova dala tento obnos pro Pána. Stejně je tomu, když věrná sestra ztráví jednu nebo dvě hodiny za měsíc ve službě evangelium; i ta činí to pro Pána a ne pro služebníky skupiny, aby jimi byla chválena nebo kárána. Má-li Pán v tom zálibení a poskytne jí své požehnání, pak měl by skupinový služebník býti spokojen a měl by se dobře starati o její potřeby v zájmu jejího podílu na díle Páně

37 Chce-li sestra dáti dobrovolně vysvětlení o tom, proč její zpráva vykazuje tak málo hodin, je to její věc. Jinak není úkolem služebníka, aby se staral o okolnosti, které jí brání v polní službě. Zařídila si své soukromé domácí záležitosti tak, že jí zbyl čas, aby mohla venku v poli svými ústy vyznávati - arcif jen několik hodin - učinila to však jakožto Pánu a snad za těžších okolností než onen rozčilený služebník, jenž stál v tom měsíci třeba dvacet nebo třicet hodin v poli. Jeho úsilí bylo tedy menší než její, a jejího snažení třeba si vážiti, ať už jejím okolnostem rozumíme nebo ne. Neměli bychom překročovatí obvod svých vlastních záležitostí, snažíce se pátrati anebo nápadně sestře spílati na základě toho, co MY považujeme za její situaci. To není bratrská láska. „O lásce pak bratrské

není potřebí psáti vám; neboť jste vy již tomu od Boha naučeni, abyste milovali jedni druhé. A jistě činíte to ke všechněm bratřím... Napomínáme pak vás, bratří, abyste se v tom ještě více rozhojnili, a snažili se pokojně býti a hleděti toho, což komu náleží (věnujte se svým věcem; *Žilka*), a pracovatí rukama svými vlastníma, jakož jsem přikázal vám.“ - 1. Tesalonickým 4:9-12.

38 Bůh nás učí, abychom se vzájemně milovali, to jest abychom milovali svého bližního; a Bůh je vznešený „Král věčnosti“. Je to tedy královský zákon, který nám dává Bůh jako vodítko v této době rozmáhajícího se sobectví. Nepochybíme, budeme-li tohoto zákona dbáti a upřímně a s pravou srdečností prakticky ho prováděti. „Jestliže pak plníte zákon královský podle Písem: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého, dobře činíte.“ (Jak. 2:8) Z tohoto královského zákona vycházejí Ježíšova slova: „A protož všecko, což byste chtěli, aby vám lidé činili, to i vy činite jim; toť zajisté jest zákon i proroci.“ (Mat. 7:12) To tedy nepřipouští stranickost, zejména nikoli stranickost v náš prospěch. Nemělo by býti stranickosti tak, že dáme přednost jednomu zvěstovateli království čili služebníku Božím, jenž hlásí mnoho hodin služby v poli, před jiným, který hlásí méně, avšak snaží se sloužiti Nejvyššímu Bohu stejně horlivě a vážně. Jako služebníci čili otroci jeden druhého, kteří napodobují Krista Ježíše, chceme všechny sourozence povzbuzovatí, aby ústy veřejně projevili ono vyznání, jež jim vyneslo Boží zalíbení a vede k jejich spasení. Mezi námi nemá býti stranickosti, pokud jde o národ nebo rasu; všechny chceme považovatí za své bližní, jestliže mají dobrou vůli vůči Pánu a touží po spasení, jež přichází od něho skrze Ježíše Krista. Chceme milovatí své bližní ze všech národů a ras a jazyků i ze všech kmenů, a to má nás pobádati, abychom jim přinesli poselství spásy, jehož se nám samotným dostalo v důsledku lásky k bližnímu u jiných.

39 K tomu jsme v tomto nepřátelském světě, abychom pomohli svým bratřím dosáhnouti onoho spasení, jež je tak blízké svému uskutečnění v novém světě spravedlnosti, ve světě, jenž je spojen v pravém utlivání Boha a v lásce k Jehovovi Bohu, v lásce z celého srdce, z celé mysli, z celé duše a z celé síly. Pro ty, kteří doufají, že budou s věrnými svými spolutvory společně žíti ve spravedlivém novém světě, je NYNÍ na čase, aby nadále v plné míře plnili druhé veliké přikázání lásky člověka k člověku: „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“

SVa z 1. listopadu 1947.

35) K čemu nejsou služebníci ustanoveni v úřad?

36) Jak se k tomu hodí chování Ježíšovo vzhledem k dvěma šartům vdoviny?

37) Proč se takovému sluhovi evangelia nemá spílati anebo žádati na něm vysvětlení?

38) Jakého zákona musíme dbáti a jaké stranickosti se vstříhati?

39) Proč žijeme v tomto světě ve spojení s bratřimi?

Zkušenosti z pole

„V prvním měsíci práce ve svém novém obvodu, v němž se mluví španělsky, měl jsem mnoho příležitosti šířiti evangelium o království pomocí gramofonu. V jednom domě zahrál jsem desku, načež jsem byl pozván, abych šel dál a zahrál přednášku ještě jednou pro mladé děvče, jež se právě vrátilo domů. Učinil jsem tak, a když jsem ukázal literaturu, vzala si mladá Otilie hned knihu a řekla, abych za týden přišel znovu, že si vezme bibli. Po týdnu vykonal jsem dodatečnou návštěvu, odevzdal bibli a smluvil s děvče-

tem studium, což ochotně uvítalo. Nikdy předtím jsem nevedl studium v španělském jazyce a nevěděl jsem tedy, jak to dopadne. Příslušnou lekcí jsem důkladně prostudoval, takže jsem mohl sledovat pochod jejích myšlenek, když hovořila. Po čtyřech týdnech začala pravidelně navštěvovatí všechna naše skupinová shromáždění, a několik neděl nato připojila se k nám již i při oznamování veřejné přednášky. Dnes patří Otilie k pravidelným zvěstovatelům; koná sama dodatečné návštěvy a vede studium knih. To vše stalo se

během šesti měsíců. Tento příklad bezpečně ukazuje, jak „ovce“ Páně slyší hlas svého velikého pastýře; nezáleží na tom, jak omezené a nepatrné jsou naše schopnosti, jen dáme-li se ochotně do služeb velikého Krále. On sám pak dá vzrůst.“ - *Absolvent školy Galád.*

MLADÍ BEZBOZNÍCI

A MLADÍ STUDUJÍCÍ V QUEBEKU.

„Včera večer byl jsem požádán, abych vzal zpravodaje listu Mac-Leana s sebou ke studiu knihy. Stavil se u nás a společně jsme vyšli z domu. Venku si hrálo několik dětí. Jakmile nás spatřily, běžely za námi pokřikující: „Starý Jehova, starý Jehova - kupte si *Strážnou Věž* a získajte život v novém světě.“ Podél celého bloku domů šly za námi, stále opakující svou průpověď. To zapůsobilo na novináře. Otázal se mne: „Dělají to vždy tak?“ „Ano“, odpověděl jsem. „To je strašné“, poznamenal. Po celou cestu ke studiu dával jsem mu svědectví. Kládl mi mnoho otázek, kdy jsem přišel k pravdě a podobně. To mi poskytlo dobrou příležitost, abych mu ještě více vyprávěl o pravdě. Zjistil jsem, že je velmi upřímný a že se o poselství živě zajímá. Když jsme přišli do rodiny, kde jsem měl mít studium, seděli tam již pohromadě a očekávali nás; otec, matka a tři dospělé děti, z nichž nejmladšímu bylo 14 let. Pomodlili jsme se k Pánu o jeho požehnání pro studium a pak jsme začali. Obě děvčata byla dobře připravena a odpovídala přesně. To učinilo na zpravodaje dobrý dojem. I on byl by se rád zúčastnil studia a proto se tázal, zda smí přečíst jeden odstavec. Sledoval též pozorně odpovědi. Po skončení studia potřásl všem rukou a vyslovil své pořízení, že směl být přítomen. Domácí chtěli, abychom zůstali ještě na čaj; měli jsme však v úmyslu zúčastnit se ještě letákové akce v 21 hodin a proto jsme museli odejít. Cestou na místo srazu pravil zpravodaj: „Vskutku, snadno lze vidět, proč se lidé radují z vaší činnosti. Přišlo mi velmi nevhod, že jsme museli studium přerušit.“ Dával jsem mu další svědectví. Konečně jsme přišli na místo; poprosivše Jehovu o požehnání, vzali jsme své aktovky s letáčky a šli jsme do svého obvodu. Novinář řekl, že mne napřed doprovodí k několika dveřím. Po dvou dveřích pravil: „Dejte mi několik letáku. Začnu na druhém konci.“ Naše práce byla tak brzy vykonána. Když jsme byli hotovi, spatřili jsme policejní auto. Dali jsme se tedy úzkou pěšinkou a brzy jsme byli v pořádku doma. Všechno se mu velmi líbilo. Obdivoval odvahu všech těchto mladíků a děvčat a pravil: „Nikdy dosud nepotkal jsem lidi, které by jejich práce tak obšťastňovala.“ A dodal: „Bylo pro mne velikou předností, že jsem se s vámi všemi setkal a rád bych byl opět mezi vámi.“ Měl s sebou peníze na kauci pro případ, že by byl zatčen. To jest jen jeden z četných lidí, kteří nalézají pravdu. Ačkoli přišel pouze za tím účelem, aby nasbíral látku pro svůj článek, najde snad věčný život. Je vskutku velmi upřímný a jeví veliký zájem o naše modlitby, studia a o naši službu Jehovovi Bohu. -

Zvláštní pionýr v Montrealu.

ŽÍZEŇ A HORLIVOST PRO PRAVDU

(v Miláně v Itálii).

„Byl chladný zimní den. Milán prodělával právě těžkou sněhovou bouří, když dva mladí muži zakle-

pali na dveře odbočky společnosti Strážná Věž. Právili, že by rádi mluvili s „ředitelem“. Jakmile byli uvedeni do pisárny, začali ihned klásti otázky o bibli. Vykonali dalekou cestu z Terstu (asi 14 hodin vlakem), aby mohli vejít v osobní styk se svědky Jehovými. Vše, co věděli, vyčetli z jedné z knih pastora Russella anebo slyšeli od jiného člověka dobré vůle ve svém domově. To však stačilo, aby byli vyvedeni z náboženství adventistů, a nyní si přáli pít více z vody pravdy. Byli přesvědčeni, že nyní našli pravou cestu, na které lze sloužiti Jehovovi. Adresu společnosti v Miláně viděli na účtu za literaturu, který jsme zaslali oné osobě dobré vůle v Terstu. Jakmile se tudíž dověděli, že se svědci Jehovovi oficiálně usadili v Itálii, nechali všeho a spěchali do Milána. Tato cesta byla pro ně velikou obětí, protože jako řidiči trolejbusu měli malé příjmy. Jejich otázky se jen hrnuly. Chtěli mít vysvětlení o sobotě, o zákoně Mojžíšově, o vzkříšení, o Armageddonu, o tisíciletém panství Kristově, o theokracii a mnohých jiných věcech. Díky „pokrmu v pravý čas“, který nám poskytl Pán ve sloupcích *Strážné Věže*, mohli jsme jim dát odpověď. Ihned si předplatili *Strážnou Věž* a chtěli též mít všechny publikace vyšlé v jazyce italském. Jakmile slyšeli, že knihu „Let God be true“ (Budíž Bůh pravdivý) nelze v italštině dostat, byli zklamáni. Chtěli vědět, co se podniká, aby byla přeložena. Vzali pak anglický výlisk, který jsme měli po ruce, a pravili, že se poohlédnou, co se dá dělat ve věci překladu.

Tak uplynulo odpoledne. Pozvali jsme je přirozeně, aby s námi povečeřeli. Odpověděli, že jim třeba spěchat, aby se dostali k vlaku, jenž v noci odjíždí do Terstu. Na jejich tvářích bylo však vidět přání zůstat a obdržeti ještě více duchovního pokrmu. Ptali se proto, zda by nebylo možno zůstat přes noc. Rádi se vyspí na podlaze anebo v sedě. Měli jsme sice volnou postel, chyběly nám však příkrývky. Přišli jsme leprve nedávno z Ameriky a nebyli jsme ještě zařízeni. Avšak tyto žízňivé „ovce“ byly odhodlány ukojiti svou žízeň i za cenu osobního nepohodlí. Zbývající část večera ztrávili jsme tím, že jsme jim vyprávěli o sjezdu v Clevelandu (v srpnu 1946), o vítězství nad pronásledováním v Americe a o požehnání Páně pro jeho lid. Nazítrí časně vstali, aby se mohli dále počívati. Rozmyslili si to. Co mohou učiniti, aby se stali svědky Jehovými? Jak mohou spolupracovati se Společností v díle zvěstování evangelia? Chtěli se ihned sláti zvěstovateli a dychtili po návratu do Terstu, aby mohli vyprávěti o pravdě svým rodinám, přátelům a všem ostatním, kdo chtějí slyšeti. Prosili služebníka odbočky, aby přijel do Terstu a pomohl jim organizovali polní službu. Ujišťovali nás, že jest tam ještě mnoho dalších lidí, kteří rádi budou s nimi studovat bibli. Přišla chvíle, kdy jim bylo třeba jíti k odpolednímu vlaku do Terstu. Loučili jsme se s nimi jako se starými přáteli. Když odcházeli, měli oči plné slz. Nemohli najíti slov, jimiž by vyjádřili Jehovovi své díky za to, že je přivedl k nám a nasýtil chlebem života. Ve svých kufrících vzali s sebou tolik knih, co stačilo unést. Když jsme jim kynuli na rozloučenou, věděli jsme, že je opět uvidíme. V této náboženství přesytené zemi je pro nás mnoho práce. Jest ještě mnohem více „ovcí“ podobných těmto dvěma, kterých použije Jehova, aby zvěstovali jeho jméno a aby obveselili dobré lidi v Itálii.“